

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

A TARTALOMBÓL

Bűnbánat
Kegyelem
Kereszttség
Úrvacsora
A keresztről szóló beszéd
Új élet
Súri hírek
Jó pásztor

XVI. ÉVFOLYAM II. SZÁM. 2015. MÁJUS

Útravaló

Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Lassan véget ért a tél, s vele együtt nemcsak a fázós hajnalok, a ködös, szürke hétköznapiak tűntek el, de elmúltak azok az ünnepek is, melyek ezt a zordabb időszakot megtöltötték a szeretet, béke és a remény jelenvalóságával. Jézus Urunk fent idézett mondatát pontosan a búcsúzás nehéz pillanataiban mondta tanítványainak. Mintegy arra hívta fel figyelmüket, hogy az ő vigasztaló, bátorító jelenléte sokkal gazdagabb formában tud jelen lenni, közöttünk, mint ahogy azt a materiához szokott emberi érzékelés képzeleli. Az Isten Fia, nem csupán testi valóságában volt közöttünk. Hanem ígéretéhez méltóan, ma is velünk van.

Az egyházi ünnepektől kevésbé megáldott időszakban, az úgynevezett ünneptelen fél évben is. Jelen van Jézus, a testé lett Ige, „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” (Jn1,14) Jelen van, amikor a Biblia lapjait olvassuk. Templomi összejöveteleken, ott, és amikor az ő nevében egymással találkozunk. „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevében: ott vagyok közöttük.” (Mt18,20) Jézus jelen van, amikor az igehirdetéseket hallgatjuk. Jelen van a testvéri beszélgetésekben. Az evangélium csendes, de szíveket átjáró örömeiben. S legfőképpen jelen van közöttünk, amikor a szentségeket magunkhoz vesszük. Jelen van a kereszttségben, az úrvacsorában.

Újságunk nyári számát e gondolatok jegyében szeretnénk megölelni a Feltámadott Úr jelenlétével. Így jelen számunkban a korábbiakhoz képest sokkal több igehirdetést olvashatnak. Olyan valóságosan is elhangzott prédikációkkal találkozhatnak itt, melyeket ez év bőjtjén a bakonycsernyei templomban a hétközi istentiszteletek alkalmain hangoztak el. Műfajukat tekintve téma prédikációkat tartanak majd kezükben. Jelle-

gükből adódóan ezek nem egy ki-mondott igéből, egy konkrét igehelyből kiindulva szóaltatják meg Isten üzenetét, hanem néhány, a keresztyén hitünk számára fontos témát jártak körül. A vasárnapi igehirdetések, a liturgikus rend köztöttsége, no meg a sietős hallgatóság miatt nem tudnak igazából elmélyedni egy-egy gondolat körül. Ezen szolgálatok esetében, ha nem is teljes tartalmában, de mégis

alaposabban jártuk körül az alábbi témákat.

Ismerjék meg evangélikus keresztyén tanításunk alapvetéseit az alábbi témákban: bűnbánat, kegyelem, kereszttség, úrvacsora, a kereszt és az új élet. Szerző és szerkesztőtársaim nevében örömteli, tartalmas időtöltést kívánunk minden kedves olvasónknak.

KÖSZÖNJÜK
adója egyházi 1%-át,
amivel iskoláknak segíthettünk!

Magyarországi
Evangélikus Egyház

Technikai szám: 0035

AZ ÉLŐ KÖVEK ALAPÍTVÁNY

Adószáma: 19097082-1-07

Köszönjük, hogy adója 1%-val támogatja
alapítványunk munkáját.

Bűnbánat 2015. február 19.

Előjáróban szeretnék néhány gondolatot szólni ennek a böjti sorozatnak az előzményeiről és magáról az igehirdetés műfaji sajátosságairól.

Két héttel ezelőtt Révfülöpön az Ordass Lajos Evangélikus Oktatási Központban részt vettem az évenként megrendezésre kerülő Luther konferencián. Ott, többek között Luther Mártonnak egy magyarul még meg nem jelent prédikációját ismertette Dr. Ittész Gábor a Semmelweis Egyetem docense. A Felkészülés a halálra címet viselő igehirdetést most fordítják, várhatóan a Luther Válogatott műveit bemutató legújabb kötetben lesz elérhető. Akit az előadás érdekel, a következő Evangélikus Életben olvashatja, vagy az internettel rendelkezők megtekinthetik azokat a felvételeket, amelyet a többi érdekes előadással, áhítatokkal együtt ott készítettek:

(<https://www.youtube.com/watch?v=IYfCDeYh3pl>)

Ez az említett prédikáció abban különleges, hogy formáját tekintve egy úgynevezett témaprédikáció, mely azt jelenti, hogy nem egy konkrét igehelyből indul ki, hanem egy adott témát jár körül. Luther természetesen a hozzá jellemző szentírási hűség jegyében a téma egyes pontjait mindig megalapozta, bibliai idézetekkel támasztotta alá.

Luthertől négy ilyen sermo-prédikáció maradt fenn, ebből három már olvasható is magyarul. A bűnbánatról, a keresztségről és az úrvacsoráról szóló. Megtetszett ez a kísérletező forma. Vettem egy mély levegőt, és úgy döntöttem magam is megpróbálkozom vele. Érintem és támaszkodom e három prédikációra. Mert szívesen ismertem Luther ma is nagyon aktuális gondolatait. Böjti sorozatunkban tehát hat témát járunk körbe: A bűnbánat, a kegyelem, a keresztség, az úrvacsora, a keresztséget, az új élet, témakörökben.

A bevezető után lássuk mai témánkat! A bűnbánat.

A már említett Luther konferencián halottam egy nagyon szemléletes képet Tölly Balázstól a soproni líceum igazgatójától. Az ő nagyapja emlegette gyakorta, hogy „egyre több olyan embert lát az utcán sétálgatni, akik olyannyira fennhordják orrukat, hogy abba szinte már beleesik az eső.” Mivel a helyzet ma sem változott, azon is komolyan elgondolkodtam, vajon mennyire lesz népszerű e téma? Mégsem a népszerűségét néztem, sokkal inkább az időszerepét. Sok mai bajunk okát bizony én is abban látom, hogy nagyon sokat nézünk így, a már említett módon felfelé. Ám ilyen-

kor nem az Isten után kutatunk. Sokkal inkább kerülni akarjuk embertársaink tekintetét. Ezt a helyzetet mérlegelve eszembe jutott a régi, szakállas vicc is, a maga keserű tanulságaival együtt: A szülő, aki nem volt templomban, megkérdezte a gyermeket: - Na kisfiam! Miről prédikált a tisztelendő úr? - A bűnről. Válaszolta a gyermek. - A bűnről? És mit mondott vele kapcsolatban? - Helytelenítette.

Végző soron a témát ennyivel is el lehetne intézni, ám pontosan azért, mert ma a legtöbb embernek ennyire rövidzárlatos a bűnnel kapcsolatos elképzelése, én egy kicsit bővebben szólnék róla.

Ma, 2015 böjtién mi magunk is Isten után kiáltunk, ahogy az egész teremtett világ teszi. „Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig. De nem csak ez a világ, hanem még azok is, akik a Lélek első zsengejét kapták, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására.” Róm 8, 22-23 Arról is szíldan meg vagyok győződve, hogy a sokak által mindenütt keresett békét, oly nagyon áhított biztonságot nem felfelé emelt orrokkal, hanem sokkal inkább őszinte alázattal és tiszta, bűnbánó magatartással lehet megtalálni. Mert végző soron ez teszi, ez helyezi vissza az embert alapvető hivatásába, tudniillik, hogy Isten dicsőségére éljen. Ahogy az 51. zsoltár is megfogalmazta: „Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!” (19.vers) Ez a zsoltár részlet két dolgot mond el nekünk. Istent nem tudom semmivel sem befolyásolni. Sem nagylelkű adakozással, sem buzgó hívő étellel, de még a gyülekezetben való aktív szolgálattal sem. Isten nem megvesztegethető semmivel sem. Isten számára a legnagyobb öröm, a legnagyobb ajándék, amikor valaki aki, addig számára elveszett volt, aki nélküle élt, visszatér hozzá. A másik gondolat pedig így hangzik: Az az ember, aki bajban van, számíthat Isten figyelmes törődésére. Lehet, hogy nem azonnal; lehet, hogy nem úgy, amint azt szeretnénk és kérjük Tőle, de őneki gondja van ránk. S ennek legékezebb példája Jézus Krisztus értünk elhordozott szenvedése és megváltó halála volt. Boldogok mindazok, akik benne vigasztalódnak!

Eszembe jutott még az is, hogy a régi korokhoz képest ma még az átlagemberek is uraknak számítanak. Hivatalos helyeken így is szólítjuk meg egymást, Úrhölgy Uram, Úrasszony. Ez nem is baj, adjuk

meg egymásnak a tiszteletet. A baj akkor van, ha tényleg elhisszük magunkról, hogy teljesen urai vagyunk az életünknek. Ha el hisszük, a mi méltóságunkról, hogy azt pusztán önmagunknak köszönhetjük, és azt nem az Isten ruházta ránk!

Annak ténye, viszont ahogyan a hétköznapok során viselkedünk, mindent elárul rólunk. Önkritikusan beláthatjuk, gyakorta nem tudunk úriemberekként és úriasszonyokként viselkedni. Ez pontosan arra mutat rá, hogy nem vagyunk urai önmagunknak. Szép anyanyelvünk ezt így fejezi ki: nem tud uralkodni önmagán. Ebbe az is bele tartozik, hogy nagy urakként viselkedünk, mint Mózes idejében az egyiptomi fáraó, aki Isten többszörös figyelmeztetése ellenére sem akart engedelmessé válni az ige szavának. Nem vagyunk hajlandóak formálódni Isten keze alatt.

Nos, pontosan ezért érzem időszerűnek, hogy a bűnbánat és bűnbocsánat kérdéséről hosszabban gondolkodjunk el. Az Isten előtti bűnbánat az a folyamat, amelyet, ha felébreszt bennem Isten igéje vagy a lelkiismeret, akkor ismét visszaadja nekem az igazi emberi méltóságomat. Olyan szépen fogalmazta meg e gondolatokat Böjte Csaba ferences testvér! Idézem őt: „A bűnbánat lényege, hogy ne dédelgessünk magunkban vadállatokat, ne mentegetni, akarjunk egy-egy bűnös szokást, vagy másra hárítani a felelősséget, hanem irtsuk ki az életünkéből.” (Böjte : Ut a végtelenbe) Három területen fontos megvizsgálni lelkemet: Hol vétettem Istennel szemben? Ebben segítenek a Tízparancsolat első kőtableáján szereplő isteni igék. Az első három parancsolat. Hol vétettem embertársaimmal, és önmagammal szemben? Ebben segít a másik hét parancsolat. Milyen vétetekben vagyok bűnös? A gyónási imádság is segít ebben: „vétkéztem ellened, gondolatban, szóban és cselekedetben, sok jót elmulasztottam.” Nagyon sok múlik azon, hogy mindezeket alaposan végiggondoljuk, mert, - Keresztes János szerint, - „jobb, ha az ember vádolja magát Isten előtt, mert akkor az Isten fog védeni bennünket, ő lesz a mi ügyvédünk: „Mert bár a mi szívünk elítél, de Isten nagyobb a mi szívünkénél. (1Jn 3,20) De, ha mi védjük, mentegetjük magunkat, akkor Isten lesz a mi vádlónk.” (Böjte u.o.)

Még egy egyháztörténelmi érdekességet had' osszak meg a Testvérekkel. Reformátorunk annyira fontosnak tartotta a bűnbánatot, hogy korai műveiben, mint amilyen a már említett 1519-ben megjelent három szermo a szentségekről szóló művében

még a gyónást is a szentségek közé számolta. Később azután a gyónást jobbnak látta, ha a keresztség szentségéhez illeszti. Távol álljon tőlem a nagy tudóst kritikával illetni, de egyházunk története, sőt mai helyzete, még inkább mai hitgyakorlata miatt is jobban tette volna talán, ha a gyónást is meghagyja a szentségek között. Tudva-levő, hogy egyházunk hitvallása szerint két szentségünk van. A keresztség és az úrvacsora. A keresztségben egyszer részesülünk életünk során. Jelen gyakorlat szerint az úrvacsorával is sokkal ritkábban élünk, mint kellene. Ezért talán a bűnbánat lehetett volna az a szentség, melyben naponként részesülhetnénk. A bűnbánat szentsége gyakoribb önvizsgálatra ösztönözne bennünket. Ámbátor a bűnbánat akár szentség, akár nem, a lényes vele kapcsolatban az, bizony sokkal gyakoribban kellene gyakorolnunk. Például az esti lefekvések előtt, amikor végig gondolom mit tettem jól-rosszul. Hogyan éltem a nekem adott idővel? Mit mulasztottam, kit bántottam meg? Stb.

Talán felvetődik bennünk a jogos kérdés, vajon mitől lenne szentség a gyónás? Luther itt azt mondja: Az Isten ígéjétől. Attól az ígétől, ami elhangzik a gyónó ember feloldozása során. Ami felemeli őt összetörtségéből és újból visszahelyezi őt egészen az Isten közelébe.

A bűnbánatban jelen lévő, megszentelő ige így hangzik: „... amit feloldasz, oldva lesz...” Ismerős ez az ige? Hol is hangzik el? Mt 16,19-ben

„Amikor Jézus Cézarea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát?” Ők így válaszoltak: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának.” Erre megkérdezte tőlük: „Hát ti kinek mondotok engem?” Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. Neked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkötysz a földön, kötve lesz az a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is.”

Urunk feltámadása után, Húsvét estéjén. A többiekhez is így szólt: „Vegyetek Szentlelket! Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.” (Jn 20)

A Szentléleknek ezt az adományát az apostolok tovább adták a püspököknek, a püspökök a lelkészeknek, ezért amikor hirdetik, a bűnök bocsánatát úgy vehetjük tőlük, mint Krisztustól magától. S ebben az ige gyógyító, feloldozó szavát még az sem gyengítheti, írja Luther, ha a feloldozást végző pap, hitetlen, bűnös egyszóval hivatásához méltatlan élet él.

Ám ennél még tovább megy Luther, azt írja a már említett prédikációjában, hogy a feloldozást nem szabad csak a papok kiváltságának tekinteni, mert itt nem az ember személye a fontos, hanem a bűnbánó ember hite. Az a hit, amellyel a feloldozást elfogadja. Tehát amikor nem áll rendelkezésre istentisztelet, gyónási lehetőség és a lelkész személye, akkor a bűnbánó embernek egy hívő testvér is elmondhatja a feloldozó igéket. Luther természetesen siet leszögezni, hogy egyes esetekben végezhető és ez a gyakorlat szinte szükség helyzetben végezhető el. S mindez nem helyettesítheti a rendszeres gyülekezeti gyónást. Ó boldog kor! Melyben ilyen égetően fontos a lelkek nyugalma érdekében az ilyen gyónás is.

Bizony jó lenne, ha minél gyakoribban élhetnénk az őszinte, mélyen átgondolt bűnbánat lehetőségével. Már az előbb szóltam vázlatosan a gyónási tükörként is számon tartott Tízparancsolatról és a gyónási imáról. Ott segítenek bennünket még az énekeskönyvünk végén szereplő gyónási kérések is. Ha ezekbe az írásokba, mint lelki tükörbe bepillantunk, s csak annyi időt szánunk rá, amennyit a fürdőszoba tükre előtt naponként megállunk, hiszem, hogy már attól jobb lehetőségek nyílnak meg előttünk. Rájöhetünk például, hogy nemcsak a tevőlegesen elkövetett bűnök űznek messze az Isten szeretetétől, de az elmulasztott jöttek is. Amikor eszembe jut, hogy egy beszélgetés során adós maradtam egy bátorító jó szóval. Ott a másik esetben pedig hallgattam, amikor pedig szólnom kellett volna. Gyávaságból, kényelemszeretetből igazat adtam valakinek, akinek nem lett volna szabad, és így tovább. Ha ezeket a terheket nem tudom legalább hetente letenni, megkeseredhet életem. E terhek lehúznak, mintha egy nehézsúlyos cipelnem a hátamon. A Szentírás nem is hetenkénti, de naponkénti bűnbánatot és kiengesztelődést tanácsol nekünk. Így írja: „Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, helyet se adjatok az ördögnek. (Ef 4,26-27)

A bűnbánat lényegéről olvastam egy nagyon szép és szemléletes leírást. Bőjte Csaba írja a már idézett, Ut a végtelenbe

című beszélgető könyvében. „Az ember nem statikus entitás (létező a szerk.), hanem dinamikus kibontakozó, növekvő, Istenhez felnövekvő lény. Úton vagyunk. Életünknek célja van, Istennek álma van velünk! A végtelen szeretet bejárása a végtelenhez való felnövekvés a cél, hogy az ember a benne lévő értéket, kincset felszínre hozza, élete, léte, a maga környezete számára ajándékká váljon. A szeretet, az alkotás, a kibontakozás útjáról való letérés, a megtorpanás, a hátrafordulás a bűn.

A bűn olyan, mint egy gát, amely elállja a kispatak futását a végtelen tenger felé. Ettől a víz kavarg, örvénylik, medréből kiáradva könnyen katasztrófát okozhat, sok életet elpusztíthat. A bűnös ember nemcsak önmagára, de környezetére is káros. A bűnbánat lényege, hogy rátaláljak önmagam medrére, és a bűn gátjait átlépve, nyugodtan, szabadon hömpölyögve elindulok a végtelen tenger felé, nagy hajókat hordozva hátamon, kenyeret adó malmokat hajtva. Szívemből életadó forrás fakad, s létem kis patakja a szorgalmas napjaimtól duzzadva, békésen Isten irgalmának tengeré felé folyik.”

Eddig szólt az idézet. Hát nem csodálatos képsorok voltak ezek? A bűn nem más, mint gát, amely megakadályozza Istentől jövő rendeltetésem. Meggátol, hogy betöltssem életem célját, megakadályoz Istentől rendelt küldetésem betöltésében. De senki ne gondolja, hogy azt a gátat, melyet embernél nagyobb hatalom a gránitnál is keményebb sziklából torlaszolt fölibénk, emberi erővel lebonthatnánk. Mégis az ember mindig próbálkozik. Ahogy Madách az Ember tragédiája végszavában írja: küzd. Olykor ezzel is. A legtöbbször reménytelenül kudarcra ítélve. Ám pontosan akkor, amikor felhagyok sziszifuszi erőlködéssel, pontosan akkor szán meg engem az Isten. És észreveteti velem azt a Segítőt, akiről evangélikus himnuszunkban így énekelünk, „De küzd értem a hős vezér, kit Isten rendelt mellém, kérdezed ki az, Jézus Krisztus az ő a mi diadalmunk.” Az Emberfia, akit azért küldött Isten, hogy az ördög munkáit lerontsa. 1Jn 3,8

Ezért nem lehet eleget szólni Krisztus győzelméről, melyet ördögön, bűnön és halálon aratott. Ezt a győzelmet készítette el a benne hívőknek, de aki még nem esett el, azt fel sem lehet segíteni. Mindezt azért mondtam el ilyen részletesen, hogy igen is érezzük szükségét annak, hogy baj van, ámde elcsüggedésre semmi ok, mert Krisztusban egészen közel jött hozzánk az segítség.

Ámen

Kegyelem 2015. február 26.

Az előző alkalommal a bűnbánatról szoltam. Néhány mondatban felelevenítettem a halottakat.

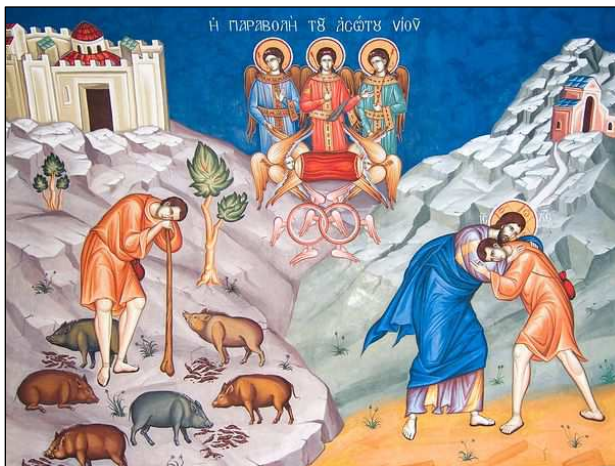
Megállapítottuk, hogy a bűnbánat kérdése ma nem népszerű, de annál idősebb kérdés. Őszinte és helyes bűnbánat nélkül ugyanis nem lehet Isten elé járulni. A bűn, mint hallottuk olyan, mint egy gát, amely meggátolja az emberi lelket, abban, hogy kiteljesedjék. A kis patakyi életünk elé torlaszt állít, hogy annak vize ne érkezzen meg Isten teljességéhez. A bűn gátja elválaszt bennünket Istentől. Bőjte Csaba testvér idézve mondtuk: „A bűnbánat lényege, hogy ne dédelgessünk magunkban vadállatokat, ne mentegetni akarjunk egy-egy bűnös szókást, vagy másra hárítani a felelősséget, hanem irtsuk ki az életünkéből.”

Isten nem hagy magunkra ebben a küzdelemben észreveteti velem azt a Segítőt, Jézus Krisztust, aki a mi diadalmunk. Őt azért küldte Isten, hogy az ördög munkáit lerontsa. 1Jn 3,8 Ezért nem lehet eleget szólni Krisztus győzelméről, melyet ördögön, bűnön és halálon aratott. Isten ezt a győzelmet készítette el a benne hívőknek.

Azért tartottam fontosnak megismertetni mindezeket, mert igazi, őszinte bűnbánat nélkül nem lehet Istenhez eljutni. De bűneim ismerete nélkül nem is érthetem, sőt meg sem becsülöm az isteni kegyelem ajándékát. Az ember, akit még nem törtek össze bűnei súlya alatt, az nem fog eljutni az őszinte, igaz bűnbánatig. S így kegyelmre sem talál az Istennél. Milyen állapot összetörve lenni a bűneink alatt? Néhány példával szemléltetem. Talán ahogyan a tettének súlyával tisztában lévő, halált érdemlő bűnelkövető érezhet. Egy többszörösen visszaeső köztörvényes bűnöző, aki várja az ítélethozást. Még nem tudja mi lesz a döntés, de ő önmagát már elítélte. Vagy, mint egy CT vizsgálat után lévő ember. Esetleg olyan valaki, aki, éppen a szövettani eredményét tartja kezében. Ismerem az érzést ez utóbbi kettőn magam is éppen túl vagyok. Isten kegyelméből nem találta kóros elváltozásokat. Ez, az én esetemben azt jelenti, hogy még kaptam kegyelmi időt. Ám mégsem ez az igazi kegyelem, hogy még itt a földön élhetek néhány évet. Az igazi kegyelem nem az, a néhány év, amit itt a földi létezésben kaptam, hanem az, hogy Isten elvette bűneimet. Így bármikor szólít majd az Úr, nem küld el engem, nem foszt meg a jótól, nem foszt meg az élettől. Nem elküld engem önmagától, hanem éppen ellenkezőleg. Odahív magához! Nem elveszi tőlem az életem, hanem kiteljesíti. Amikor látszólag leépülök, a fizikai

szem számára talán éppen már haldoklom. De valóságosan Isten ekkor vezet majd át az életre. Az előző ígihirdetésben, a bűnről szólóban (2.old) már beszéltem Luther Márton Felkészülés a halálra című téma-prédikációjáról. Ebben az ígihirdetésében Luther mester, a meghalás pillanatáról egy nagyon erős, de szép képet használ. A meghalás pillanata – írja, – olyan, mint a születés. Egy keskeny szülőcsatornán kell átmenünk mindannyiunknak. S ez fájdalommal jár. De utána az élet vár! Nos, ez az igazi kegyelem. Amikor nem néhány évet kapok még, hanem a teljességet, az Isten teljes közelségét. Isten Országát, mely drágább mindennél. De miért kellene megvárnom a halál pillanatát ahhoz, hogy e boldogító öröm már az enyém legyen? Pontosan itt a lényeg! Nem kell megvárnom ezt.

Ez a kegyelem már most az enyém, az élő Jézussal való közösségben, a benne való hitben, már most átélhetem ezt az örömet. S az élő Jézussal már mindennapjaimnak részét képezheti ez a boldogság.

Ám van, akinek mindez olcsó kegyelem (Dietrich Bonhoeffer nyomán). Nem ér sokat, ezért meg sem becsüli.

A ma embere, mi is éppen úgy tehetünk ezzel a drága isteni kegyelemmel, amint, a Lukács evangéliumának 15 fejezetében leírt tékozló ifjú tett az atyai örökséggel. Elszórta, semmivé tette. Úgy olvassuk, léha emberek társaságában mulatta el a vagyont. Nem jelentett számára semmit az Atya, mert még halát sem várta meg. Kikérte az örökséget. Nem jelentettek számára semmit az atyai ház kincsei. Hogy is jelenthetek volna? Hiszen a fáradsággal megszerzett földekért, nemzedékek szorgalmán, vérén és verejtékén, megszerzett javakért, nem ő fáradzott, nem neki fájnak a gyűjtögetés nehéz évei, a megszorítások. Bezzeg mennyire ismerte ezt a fájdalmat a másik testvér. Meg is szólaltatja, amikor testvére visszatért. Panaszosan emlegeti Atyjának: Látod, hány esztendeje szolgálok neked, soha nem szegtem meg

parancsodat, és te sohasem adtál nekem még egy kecskegidát sem, hogy mulathassak barátaimmal. (29.v.) A tékozló fiúnak, hogy is jelenthetett volna mindez valamit, hiszen nem az ő szenvedése volt benne mindezekben. Neki könnyen jött és gyorsan ment. Tékozló fiak és leányok, ma. Számít-e még valamit az Atyaisten szava? Nem törődünk-e bele mi is abba, amit a modern világfiak ezerféle módon hirdetnek? Nem tart-e egyre több evangélikus hittestvérünk azokkal, akik szerint Istennel már nem kell számolni. „Hiszen megfáradt, nincs ereje már, hogy beleszóljon dolgainkba. Miénk az örökség, szabad a préda.” Ne botránkozzanak meg azon, amit mondok, de úgy látom, túl nagy a jólét. Vagy, kissé másként fogalmazva, egyre többen szánnak túlon túl nagy szerepet az anyagi világ dolgainak. Nézzék, itt van egy szomorú példa családunk nagy fájdalma. Volt nekem két idősebb unokatestvérem. Mindketten nagyon jó környezetben éltek. Keresztapám jól menő magánvállalkozó volt Budapest közelében a 70-es években. Mon-

danom sem kell, mindenük megvolt. Amikor nálunk javában hiánygazdaság volt. Ők voltak a gazdag, tehető rokonok. Rokonunk korán jött hirtelen halála egy csapásra véget vetett ennek a jólétnek. Közben a család láthatóan nagyon nehezen viselte mindezeket. Keresztanyám további engedményekkel, elkényeztetéssel próbálta pótolni az elvesztett apa hiányát. Ennek az lett a következménye, hogy a már felnőtté vált két gyermek édesanyjuk halála után egyszerűen elveszett. Előbb csak az összetartó rokonság számára, majd képletesen, sőt, lányuk egyszerűen eltűnt. Azóta sem tudjuk, hogy bűncselekmény áldozata lett-e, vagy esetleg külföldre távozott. Nincs hír felőle. S mi, már soha nem fogjuk megtudni mi történt. Nem mindenki jár olyan szerencsésen, mint a bibliai tékozló fiú. Biztos vagyok abban, még sok másik történettel tudnánk kiegészíteni mindezeket. Ő hányan kallódnak el így, vagy hasonlóan!

Az az ember, aki nem képes megbecsülni az élet már önmagában is páratlan ajándékát, elveszik. Az az ember, aki nem képes megbecsülni Istennek az életnél is nagyobb ajándékát, mindenkinél nyomorultabb lesz. Ez, az életnél nagyobb ajándék a kegyelem. Az a kegyelem, melyért nem mi fáradoztunk, de Istennek sok és nagy munkája van benne. Sok szenvedése és gyöttrődése. Arra az első nagybőjti útra gondolok, melyre Krisztus Urunk indult, s amelynek vége a gyötrelmes kereszt volt. Isten ártatlan Fiának szenvedése. Ez az út és annak vége nem nekünk fáj, de minden lépése, minden mozzanata azt

szolgált, hogy az utána következőknek, nekünk már könnyebb legyen. Jó lenne, ha drágává lehetne számunkra is az isteni megbocsátásnak ez az érthetetlen és nagyon furcsa módja, mondjuk ki úgy, amint van ez a már-már botrányos isteni tett, ez a kegyelem. Mert nem elegendő csupán ebben az életben Isten segítségével reménykedni. Nem elég, Isten erejét, Isten hozzánk lehajló könyörülő szeretetét földi bajaink orvoslására használni. Az olyan ember, akinek csak eddig terjed hite, csak erre néz reménysege, hasonló a dolgok használati értékét nem ismerő bennszülöttekhez, akik értéktelen üveggyöngyökért cserébe odaadják a felbecsülhetetlen értékű színezett műalkotásokat. Pál apostollal együtt vallom: „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” 1 Kor 15,19

Az az ember, aki nem képes megbecsülni az Istennek ezt a féltő szeretettel véghezvitt szabadítást szintén, menthetetlenül elveszik.

De hogyan és miképpen kaphatjuk meg, hogyan találhatunk rá erre az isteni kegyelemre?

A válaszhoz ismét az evangéliumokat hívhatjuk segítségül a Máté szerinti evangélium 13. Fejezetében több példázatot is olvashatunk Isten országáról. Kettőt idézek belőle: „Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, örömeiben elmegy, eladja mindenét, amiye van, és megveszi azt a szántóföldet.” „Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amiye van, és megvásárolja azt.” (44-46. v.)

A szántóvető történetében azt látjuk, hogy a szántóvető végzi mindennapi munkáját, nem törődik mással. Nem számol azzal, hogy az életben nagyobb és magasabb értékek is lennének. Számomra ez a szántóvető azokat az embereket példázza, akik úgy élik életüket, hogy közben nem számolnak az Isten országával. Itt a földön küzdenek, teszik a legjobbat, családjukért, önmagukért, kemény munkával, sok szorgalommal akár. Nem rossz emberek, csak hiányzik valami az életükből. Ez a hiány a felfelé való nyitottság, az Isten dolgaira való ráhagyatkozás. Az Isten teljességének ismerete az, amiről az imént beszéltünk. Megváltó Krisztus igaz ismerete. Az evangéliumnak ez a példázata arról számol be, hogy ez az ember nem kereste Istent, nem vágyott az isteni kegyelemre. Nem hiányzott életéből a személyes és szoros kapcsolat Jézussal. Mégis váratlanul rá talált. Rá talált a kincsre. Felismerte annak nagyságát. Rájött, hogy minden, amiért egész addigi életében gürcölt, ami javakat csak felhalmozott, mind semmit sem érnek, ahhoz képest, amit ez a kincs nyújtani tud

számára. Isten Országának boldogsága, csak úgy váratlanul rá talált. Mintegy magától jött el számára a megvilágosodás. Reményik Sándor evangélikus költőnk ezt a „magától” nevezi kegyelemnek, Kegyelem című versében.

Hallgassuk meg ezt a verset:

Először sírsz.

Azután átkozódsz.

Aztán imádkozol.

Aztán megfeszíted

Körömszakadtig maradék-erőd.

Akarsz, eget ostromló akarattal –

S a lehetetlenség konok falán

Zúzod véresre koponyád.

Azután elalélsz.

S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.

Utoljára is tompa kábulattal,

Szólatlanul, gondolatlanul

Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:

A bűn, a betegség, a nyomorúság,

A mindennapi szörnyű szürkesség

Tömlőcéből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor – magától – megnyílik az ég,

Mely nem tárult ki átokra, imára,

Erő, akarat, kétségbeesés,

Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.

Akkor megnyílik magától az ég,

S egy kicsi csillag sétál szembe veled,

S olyan közel jön, szépen mosolyogva,

Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,

Akkor – magától – minden elcsitul,

Akkor – magától – éled a remény.

Álomfáidnak minden aranyágán

Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.

Ez a magától: ez a Kegyelem.

A másik példázat ettől annyiban eltérő, hogy a kereskedő már tudja, mit keres, neki már van ismerete arról, micsoda nagy kincset rejtget számára az élet. Számomra ez az ember azokat példázza, akiket már valaha megérintett az isteni szeretet. Már megtapasztalták mit jelent Istentől megajándékozottnak lenni. De még nem jutottak el arra a békességre, amelyet Isten élő közelsége jelent. Még nem érzékelik az Istentől jövő kegyelem teljességét. Azt a boldogságot, mellyel Isten szeretetét a Krisztusban egyszer és mindenkorra megkapják a benne hívők. Ezért kutat, ez utáni olthatatlan szomjúságában keres. Keres valamit, amit sok embertársunk is. Ő abban az áldott helyzetben van, hogy már elindult, és jó irányba kutat. Mégis az a megdöbbentő, hogy a kegyelemre való rátalálása, nem ennek a kitaró munkának gyümölcse, az igazgyöngyre, a bűnöktől szabadító Krisztusra mintegy véletlenül bukkan rá. Csak úgy „magától” megtörténik életében a nagy fordulat. Valójában itt is az előző esetben is Isten talál rá az ő leg-

féltettebb legnagyobb kincsével az emberre. A kincs és az igazgyöngy megtalálása, a Fel-támadott és élő Krisztusra való rátalálás. Más szóval a megtérés. Krisztus és a benne nyerhető bűnbocsánat olyannyira felszabadító erővel bír életünkben, hogy ezt a gyökeres fordulatot, mások is látják. Éppen ezért nem sajnálják mindenüket odaadni. Már nem értéktelen kacatokért herdálják el kincseiket, hanem éppen fordítva. Odaadják mindenüket. Életük minden szerzeményét, házukat, javaikat, mindent, amit egész fáradságos életükben összekuporgattak. Mert amire, akire rátaláltak mindennél többet ér számukra.

S az ő életük olyannyira megváltozik majd, hogy azt mindenki észreveszi majd. Éppen úgy láthatóvá válik megváltozott életminőségük, mint azoknak az embernek, akik hirtelen sokat örökölték. Ők ellenben nem földi kincsekben dúskálnak majd, hanem lelki kincsekben. A lelki kincsekről pedig maga a Szentlélek gondoskodik majd. Pál apostol a Galata levél 5. részében így írja: Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni.”(1v) A Krisztusban újjászületettek szilárdan és rendíthetetlenül állnak. Meg nem inognak a kísértések között. A lélek ajándékairól pedig ekképpen szól. A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szíves-ség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. (22-23. v.)

Honnét lehet látni, ha valaki már így meg-gazdagodott? Abból, hogy nemcsak birto-kolja ezeket a kincseket, hanem mindezekkel a kincsekkel gazdagítja környezetét is. Ha tékozol, mint a balga milliomos, aki a hirtelen jött nyereségét nyaklól nélkül kólti.

Bőjt az önvizsgálat ideje is. Tekintsünk magunkba és keressük a lélek ajándékait, mint az újjászületett élet legfőbb mutatóit: van-e bennem szeretet, Isten és embertá-raim iránt? Öröm? Békesség? Türelem? Szí-vesség? Jóság? Hűség? Szelídség? Ön-megtartóztatás? Összefoglalva tehát a hal-lottakat. Ott kezdtük, ahova ismét vissza-kanyarodtunk:

1, A kegyelem elfogadásának, előfeltétele az Isten előtti őszinte bűnbánat.

2, Az az ember, aki nem képes megbecsülni az Isten által Krisztusban adott szabadítást, menthetetlenül elveszik.

3, A kegyelem csak úgy „magától”, az Isten legnagyobb ajándékaként ránk talál.

4, A kegyelem elfogadása, maga a megtérés. A mikor Krisztus keresztségének botrányát megértem, elfogadom a Krisztus által szerzett bűnbocsánatot.

5, Krisztus lesz része életemnek, ám nem csak ebben az életben.

6, Végül olyan békém és kincseim lesznek, melyeket bőséggel oszthatok, s ettől csak még gazdagabb leszek.

A keresztség 2015. március 05.

Égészen biztosan többet és jobban kellene tanítanunk a keresztségről, mint korábban. (Luther) Annál is inkább, mert a keresztségről bizony ritkán esik szó. Azért, mert egy ember életében a keresztség egyszeri esemény, s azért is, mert a felnőtt keresztyén életre való felkészítés, a konfirmáció szintén egyszer történik meg. Sőt mindkettőben a lelki, szellemi és érzelmi érettség korai időszakában, gyermekkorban részesülünk. Ezért még nem foghatjuk fel, mennyi minden múlik keresztségünk megbecsülésén. Sőt azért is kellene erről többet beszélni, mert a keresztséghez való viszonyomom valójában életem, üdvösségem sorsa dől el.

Bevezetőben szólni szeretnék még néhány szót, a keresztség Krisztusi parancsának eltérő értelmezéseiről, mely akár ezen a településen is láthatóan elválaszt bennünket más, Krisztusban hívó testvéreinktől.

A kereszteleőről szóló krisztusi rendelkezés bizony jól ismert, de azért nem árt meghallgatnunk: A Feltámadott Jézus Krisztus „...hozzájuk lépett, és így szólt: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28,19-20)

Itt nem olvashatunk a keresztség módjáról, annak mikéntjéről. Arról sem, hogy a keresztség alkalmát az egész test bemeztésével vagy csupán vízzel való leöntéssel gyakorolhatjuk -e érvényesen. Bár maga Luther Márton úgy vélte, hogy a görög baptizmos kifejezés, éppen úgy, mint annak latin vagy német fordításai mind a mélybe való bemeztést jelentik. Még a német Taufe, keresztség szó is a Tiefe azaz a mély szóból származik, mert amit az ember megkeresztel, mélyen a vízbe süllyeszti. (Sermo: A keresztség szentségéről 1. bek.) Keresztelő János annak idején biztosan a keresztségnek e módját gyakorolta, mert Mk1,10-ben így olvassuk: „Amikor feljött a vízből, (ti. Jézus) látta, hogy megnyílik az ég, és a Lélek galamb alakjában száll rá...Hasonlóan tudósít róla Máté evangéliuma. Lukács viszont nem tesz említést a keresztség módjával kapcsolatban.

Mégis mivel a már idézett krisztusi missziói parancsban nem szerepel egyértelmű utalás a kereszteleés módjára, ezért egészen nyugodtan gyakorolhatjuk a feje történő leöntést is.

Amint a későbbiekben hallani fogjuk nem a víz mennyiségétől és a leöntés vagy bemeztés módjától lesz érvényessé a keresztség. Sokkal inkább az ott elhangzó ígétől, az ígéhez kapcsolódó víztől, és a megkeresztelt ember hitétől.

E gondolatok, illetve a keresztséghez fűződő igei ígértébtől adódik egy másik értelmezési probléma is. Mely az egyház történelme során újabb egyházszakadások kiváltó oka is lett. Minden evangélikus kereszteleés alkalmával elhangzik a kereszteleési rendben Krisztus Urunk

keresztséghez kapcsolódó ígérte: „Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözl, aki pedig nem hisz, elkárhozik.” Mk16,16 Sokak véleménye szerint a sorrendiséget is kijelöli a megkeresztelésre váró hívek számára. Azok az egyházak, akik nem fogadják el a gyermekkorban történő keresztség érvényességét, pontosan erre az ígére hivatkozva azt mondják, előbb tudatosan kell hinni, csak ezután megkeresztelkedni. Mondják: a csecsemő még nem képes hinni. Ezt viszont szerintünk nem tudják jól. Nem tudhatják ennyire biztosan. Tény, a csecsemő nem beszél, de vannak érzelmei. Például egészen biztosan megvan az ő csöppnyi lelkében is a bizalom érzése, amely rokon, sőt azonos a hittel. Ahogy a Szentírás mondja: A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. Zsid11,1 De az ige mellett hagyatkozunk most minden napok tapasztalatára, megfigyeléseinkre. Figyeljünk meg, egy pici babát hogyan bújik oda édesanyjához. Odasimul ahhoz a lényhez, akitől szeretetet, védelmet, törődést és ételt kap. Ez az ő-bizalom a hit édestestvére. Bár nem képes elmondani az édesanyjának mennyire szereti őt, mégis számtalan formában kimutatja azt. Bár nem képes kinyilvánítani háláját mindezt a minden jó forrását jelentő Gondviselő Istennek, de azért hisz benne. Legalábbis mi Luther mesterrel együtt így gondoljuk ezt. Igei alapja is van a gyermekkeresztség gyakorlásának. Igaz bár, hogy nem szó szerint kimondott tényként szerepel az Írásban, de megint, józanul könnyen megítélhető az állításunk igazsága. Pál apostol a Korinthusiaknak írott első levelében így ír: Igaz, megkereszteltem még Sztefanász háza népét is, 1Kor1,16 Pál nem részletezi a kérdést, de az egészen bizonyos, hogy az ókori időben a „háza népe” kifejezés alatt gyermekeket is nyugodtan érthettünk. Hiszen, ha a ház urának már nem is voltak kiskorú gyermekei, de a szolgálknak, rabszolgáknak egészen biztosan. Egyházunk tehát a Szentírás és a józan ész alapján mindkét keresztséget elfogadja és gyakorolja. A keresztség a mi gyakorlatunkban sem nélküli az igei útmutatást, parancsot: „Tanítva őket...” A gyermek és csecsemőkorban történő keresztség esetében egyrészt a szülőket képezzük, tanítjuk arra, mit jelent keresztyén családban gyermeket nevelni. Másrészt később, a felnőtt kor kezdetén tanítjuk a már megkeresztelt gyermekeket is. Ez nálunk a konfirmációi felkészítés. Katolikus testvérink gyakorlatában a bérmlázás.

Sajnos sok, főleg új protestáns egyház gyakorlatában elvetett gyermekkeresztség. Igaz, hogy ők a gyermekek hitre történő nevelését a családi körben sokkal intenzívebben gyakorolják, mint mi. Akik úgy gondoljuk a felnőtt keresztyén életre való felkészítést a családok helyett átvesszi az egyház és az iskolai hitoktatás. Egyre többen vélik, mindezek pótolni képesek a szülői törődést. Ez sajnos rossz gondolat. Hiú ábránd. Példa: A napokban hallgattam a Vendég a háznál című műsort a Kossuth rádióban.

Itt egy kétségbeesett nagymama telefonált be és kérte a szakemberek segítségét. Mondván a gyermekek engedetlenek. Rosszak, dacosak a szülőkkel szemben, pedig még kicsik hozzá, még távol van kamaszkoruk. A választ adó szakember a következőket mondta: „Ha a gyermek nem kapja meg a szülőtől azt a minimális figyelmet, törődést, amely számukra a biztonságot jelentené, akkor a gyermekek szomorúságukban mondanak nemet. Meg szakad a szívük, de nemet kénytelenek mondani. Mert amint mondta, a szülők elfoglaltak, nem érnek rá a gyermekekre. De a szülőiséget is lehet tanulni, mindenki nem lehet minden területen egyformán sikeres. Tessék szakemberhez fordulni!” Szeretném mindezeket a mondatokat kiterjeszteni a hitre való nevelésre is. Párhuzamot látok a nevelés hiányossága és a hitre való nevelés hiányossága között. Van rá időnk, hogy hitünket átadjuk gyermekeinknek? Van igényünk rá, hogy ilyen fontos dolgot ne bízunk másra? Természetesen, ha a gyermek hitre való nevelése nem megy, akkor ez esetben is fordulhatunk szakemberhez. Bár elég volna annyi is, hogy kézen fogom őket és elmegyek velük a gyülekezeti alkalmakra. Ott mire megnő, mindent megtanul.

A tanítás gyakorlatát jobban csinálják nálunk a kisegyházak. A tartalmi kérdéseket tekintve, mi már vitatni vagyunk kénytelenek a dolgokat. Hiszen ők a felnőtt keresztség kizárólagosságát hangsúlyozva például az ökumenikus kapcsolatok fejlődésének jelentős korlátját képezik. Mert nem fogadják el az általunk gyakorolt keresztséget, azt nem fogadják el a teljes értékűnek. Így ebből következik az is, hogy a mi keresztségünket sem ismerik el teljes értékűnek. Ez a kizárólagosság nagyon erős, gátja az egyházaink közötti testvéri közeledésnek. Míg a római katolikus egyházzal máig sok vitás kérdés fennmaradt, a szentek tisztelete, Mária imádata és a mise, az úrvacsora és az egyháztan szempontjaiban, de például a keresztséget illetően teljes egyetértés van közöttünk.

Ugyanakkor, mivel az egyházunk gyakorlatában az esetek döntő többségében gyermekeket keresztelünk, s mint említettem már nem maradhat el a tanítás. Az egy másik kérdés, hogy jó időben van -e a konfirmációi felkészítés? Kérdéses vajon érette-e már erre az éppen csak kamaszkorba lépett gyermekek? Szerintem nem, még a 15 év is jobb volna mint a 14 éves kor. Ebben a korban még az egy év is nagyon sokat számít. De ennek megvitatása most nem tárgya ennek az ígéhirdetésnek. Lehetne ez egy presbiteri gyűlésé vagy lelkeszi konferenciáé.

Amit sokkal fontosabbnak tartok az a keresztség tartalmára vonatkozó tanítás. S most leporolhatjuk régi konfirmációi ismereteinket és pótolhatjuk a hiányzó tanítást. Ebben Luther ígéhirdetésének néhány pontját szeretném kiemelni és gyakorlatunk szempontjából elevené tenni.

1 A keresztség szentségével kapcsolatban

három dolgot kell megjegyezni. Van neki jele, jelentése, és fontos, a hozzá kapcsolódó hit.

A keresztség elkülönít minden meg nem keresztelt embertől és Krisztus Urunk zászlója alá csoportosít, ami a keresztség. (2. bek.) A jel abból áll, hogy az embert az Atya Fiú, Szentlélek nevében megkeresztelik. Ha itt a keresztség régi gyakorlatára gondolunk, az alámerítésre, akkor itt a keresztség valójában a meghalás és a feltámadás folyamatát szemlélteti.

Az alámerítésnél mindezt tényleg nem kell ennyire túlmagyarázni. Ott alámerítik az embert, és máris érthető minden. Ha úgy maradnánk, a víz alatt, hosszan, meghalnánk. De feljövünk belőle, új emberként, új, Istenhez kapcsolott élettel és ígéretekkel folytatjuk tovább utunkat. Tehát a keresztség érvényessége szempontjából teljesen mindegy, hogy mennyi vizet használunk. Sokkal fontosabb itt a vízzel összekapcsolódott ige. Amit ezt Luther a Kiská-tában meg is fogalmazta: Nem a víz végzi, hanem Isten ígéje, amely a vízzel együtt van, és a hit, mely bízik a vízzel egyesített ígében. Mert a víz Isten ígéje nélkül csak víz, és nem keresztség, vagyis az életnek kegyelemben gazdag víze és a "Szentlélekben való újjászületés fürdője" Tit3,5b

Ez volt tehát a keresztség jele, az ígével összekapcsolott víz.

2. Most vegyük sorra a jelentését is. A keresztség röviden megfogalmazva: „a bűnnek való boldog meghalás és Isten kegyelmében való Feltámadás.” (3.bek.) Ez a folyamat azonban nem megy teljesen végbe. A megkeresztelt ember, ahogy azt önkritikusan és másokat is nézve látjuk, nem lesz teljesen bűntelen. Luther azt írja, a bűntelenség tökéletes állapota csak a halálunk pillanatával lesz teljessé. (u.o.: 4. bek.) Tehát a keresztség jele már megtörtént, ezt szemünkkel láttuk. De a jelentése, a keresztség lelki oldala, a bűnök megfulladása, csak a halálunk pillanatában lesz teljessé, mert az ember igazán akkor merítetik bele igazán a keresztségbe. Ezért az életünk nem más, mint egy folyamatos, megszakítás nélküli lelki keresztség. Így mondja Pál apostol is Róma 6-ban: „A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba,” (4.b.v.) Idézi még Dávidot is „Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem.” Zsolt 51,7 Ebből a bűnös állapotból csak a halál oldozhat fel. Ám a halálunk pillanatával megtörténik majd a keresztségéből való lelki kiemelés, a lelki születés. „Ott lesz igazán teljes az, amit a keresztségéből való kiemelés jelent: ott fogunk a halálból, bűntől és minden gonosztól testben-lélekben tisztán feltámadni, és azután örökké élni.” (u.o.:5.bek.) Luther itt a régi kereszteleési gyakorlatot említi fel példaképpen. Idézem: „Ez az, amikor a keresztszülők azt mondják a gyermeknek a vízből való kiemeléskor: lásd a te bűneidet, most megfulladtak, Isten nevében átveszünk téged az örök, ártatlan életre.” Mert így fognak az angyalok minden megkeresztelt, kegyes kereszteni embert kiemelni, és akkor valóban beteljesül, amit a keresztség és a keresztszülők csak jeleznek. Így

mondja Krisztus Máté 24-ben: elküldi az ő angyalait, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, kelettől nyugatig.” (5. Bek)

A Szentírás történetei közül a keresztség ősi előképének az özönvíz története számít. Amit Noé akkor átélt és családtagjaival együtt megtapasztalt, az megy végbe a megkeresztelteken is. A világ emberei megfulladtak. Ám a bárkában ülő nyolc ember a begyűjtött állatvilággal együtt megmenekült. Péter apostol erre az eseményre utal levelében 2Pét 2,5. „Nem kímélte meg az őskor világát sem, hanem csak Noét, az igazság hirdetőjét őrizte meg nyolcadmagával, ...”

Nos a keresztség – mondja Luther – sokkal nagyobb mint az özönvíz, mert az özönvíz csak egy nemzedéket pusztított el, de a keresztség már nemzedékek sorát fojtja meg a bűnnek és minden rossznak a pusztításától. Ezzel mintegy életre menti meg őket. A keresztség tehát hatásosabban pusztít, mint az özönvíz, csakhogy amíg az özönvíz életek sokaságát oltotta ki, addig a keresztség életek milliárdjait menti meg. „Ez a kegyelem özönvíze, míg az a haramagnak özönvíze volt.” (6. bek.)

A keresztségről tehát megtanultuk, hogy tisztává tesz a bűntől és új életet ad. Talán sokunk elméjébe még a konfirmáció során ivódtak bele e gondolatok. Jól is van ez így. Ám, ha rövidzárlatosan értelmezzük a hallottakat, akkor mindezek nagyon veszélyesek is lehetnek. Veszélyesek, mégpedig abban, hogy elkényelmesedjünk a hitünkben. Hamis illúziókba ringatjuk magunkat, mondván, meg vagyok kereszteleve. Bűnomet elvette Isten a Krisztusért. Mi lehet akkor még a gond? Életem. Felnőtt, önálló módon. Gyakorlom hitemet, ahogy én gondolom, s nem feltétlen az egyház, a Szentírás szavai szerint. A legtöbb mai ember hitvallása ez. „Lusták és hanyagok lesznek a bűnös természet megőldöklésében.” Sokan ugyanezt teszik a gyónás után is. Teszi hozzá még Luther. Majd Jeremiás prófétát idézi, aki a 18. fejezetben a fazekasmesterhez hasonlíja Isten, aki a rosszul sikerült edényt újra összegyűrja az agyaggal, aztán másik fazekat készít. Luther így fogalmaz: Így vagytok (mondja Isten) ti az én kezemben. Vagyis az első születésnél nem sikerültünk. Ezért újra földbe vet bennünket a halál által, és újjá teremt bennünket az utolsó napon, hogy akkor jól sikerüljünk és bűn nélkül legyünk.

De vajon akkor mit használ nekünk a keresztség – vélhetné valaki – ha csak a halálom

után lesz rajtam teljessé? Erre a következő választ kapjuk:

Először „amennyiben te magadat átadod a keresztség szentségének és jelentésének, azaz meg kívánsz halni a bűniddel együtt és az utolsó napon újjáteremtetni – Isten ezt elfogadja tőled és attól az órától fogva elkezd újjáteremtetni; kiönti rád kegyelmét és Szentlelkét, aki hozzáfog, hogy a természetet és a bűnt megölje, s hogy a halálra és az utolsó napon való feltámadásra előkészítsen.” (9. bek.)

Másodszor „Elkötelezed magad, hogy bűneidet, amíg élsz mindig jobban és jobban megöldöklöd, egészen a halálig. Ezt is elfogadja Isten és életeden át sok jó dologgal és sokféle szenvedéssel nevel téged. Mert ha ez nem történik, és mi nem szenvedünk, és nem próbáltunk, akkor a gonosz természet az embert legyőzi, a keresztséget hiábavalóvá teszi...”

Egy árnyalatnyi humort is had' tegyek a sok tudomány mellé. S mint mondják: „Minden viccnek fele igaz.” Főleg a házasság figyeljenek jól. Luther a kegyes és helyes életről szólva írja: „Sok ember találunk, akik úgy akarnak élni, hogy kegyesek legyenek, és akik azt mondják, szívesen lennének igazak: nos, ennek a legrövidebb útja vagy módja a keresztség és a keresztség műve – a szenvedés és a halál. Ha ezt nem akarják, az azt jelenti, hogy nem értik és nem gondolják helyesen, hogyan lehet az ember kegyes. Ezért szerzett az Isten többféle életrendet, amelyekben az ember gyakorolhatja magát és megtanulhat szenvedni. Egyeseknek a házasság rendjét, másoknak a papi rendet, ismét másoknak az uralkodói rendet, és mindenkinek megparancsolta, hogy fáradozzak és munkálkodjanak, hogy ezzel megöldöklöjkék a testet...”

3. A szentség harmadik részéről már csak röviden szólok. A hitről. Erősen kell hinnünk, hogy nemcsak majd egykor lesz teljessé rajtunk a keresztség, hanem azt is, hogy Isten ezt a jót már most elkezdte rajtunk. Hogy a keresztségben szövetségre lépett velünk az Isten. S, hogy mi harcolni akarunk a bűneink ellen és Isten ezt javunkra fordítja. A keresztségben meglévő ártatlanságunkról csak Isten irgalmassága alapján beszélhetünk. Ebben a hitben kel megmaradnunk, mert ezt támadja legjobban az ördög. Mert, ha ezt megtörte, akkor győzött. (Luther)

A keresztségben megkötött szövetséghez kell nagyon ragaszkodni, mindegy mikor és milyen formában történt az gyermekként vagy felnőttként, alámerítve, vagy leöntve. A lényeg ez. A keresztség tartalma. A szövetséged Istennel. Erre kell boldogan ráhagyatkozni. Harcolsz bűneid ellen. Isten elfogadja szándékodat, bármilyen töredékes is ez a küzdelem. Isten nem hagy magadra ebben a küzdelemben. Testvéreket, társakat ad melléd. Gyülekezet vesz körül. S legfőképpen Egyházunk feje Krisztus jár folytonosan közben érted. „Így lesz újra hatásos és erős a keresztség, így lesz a szív megbékélt és boldog, nem a saját cselekedeteiben és elégtételadásában, hanem Isten irgalmassága alapján. Ámen

Úrvacsora 2015. március. 12.

A már énekelt 310. énekünk szinte mindent elmondott arról, amit az úrvacsoráról tudni kell. Mégis szeretném ma is, úgy, amint a korábbiakban tettem, egy kicsit az úrvacsora használatának gyakorlati oldaláról megközelíteni ezt a tanítást.

Gyermekkoromban, a mi falunkban az volt az általánosan elterjedt vélemény, hogy a jó evangélikus évente legalább két alkalommal él az úrvacsora szentségével. Többször, - mint mondták nem, - mert aki méltatlanul eszi és issza az Úr testét és vérének az ítéletet eszik és iszik. (Mert a ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét 1Kor 11,29) Gyermekként bizony beleborzongtam e mondatok súlyosságába és leginkább attól rettentem meg, mi van akkor, ha azon az évi két alkalmon sem kellő módon élünk vele? A már említett logikát végig gondolva, akkor talán az volna a megoldás, hogy még kevesebbszer éljünk vele? Az is lehet, hogy ez a nyilvánvalóan félreértelmezett páli tanítás, amely minden más bibliai alapot nélkülöz az egyik oka annak, hogy konfirmáció utáni fiataljaink nagy többsége elmarad az úrvacsora rendszeres gyakorlatától és a templomból is? Az apostolok a kezdeti időben házanként összegyűlekeztek és megtörték a kenyeret. „Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben;” ApCsel 2,46

No, de mennyünk szépen sorban. Először vegyük számba az úrvacsora bibliai előképeinek színes tárházát. Érdemes az Úrvacsora rendjének megalapításául szolgáló történetet feleleveníteni.

Fontos tudni az Úrvacsora megalapításának, ahogy egyházi nyelven mondani szokás, szereztesének időpontját is. Nagysütörtökön, Jézus Urunk elküldi tanítványait, hogy készítsék el számára az ünnepi páskavacsorát. Ezzel mintegy kapcsolódik népének ősi hagyományaihoz, de amint azt látni fogjuk, egészen át is értelmezi azokat. A páskavacsorán, - amint azt tudjuk - az egyiptomi szolgaságból való szabadulást ünnepelték. Arra emlékeztek, amikor az Úr letekintett népének szenvedésére, meghallgatta imádságaikat és 10 súlyos csapáson keresztül megtanította a fáraót engedni Isten akaratának. Az útnak indulás előtt minden nagyobb család leölt egy bárányt, húsát elfogyasztották, vérével megkenték az ajtófélfát. Jelzésül a halál angyala számára, hogy kerülje el a kiválasztottak lakóházait. Így lett a bárány vére jellé, amely a szabadságba, azaz az életre vitte az Istennek engedelmes szíveket. Amikor az úrvacsorai liturgia ősi latin himnuszából (az Agnus Dei-t) a Krisztus ártatlan bárányt énekeljük, akkor ezekhez a gondolatokhoz még erősen hozzá kapcsolódik az a Jézus

Urunk korabeli istentiszteleti gyakorlat is, melyet. Röviden csak áldozati kultusznak nevezünk. Ebben az ókori népek szokásának megfelelően a nép bűneiért, a családfő vagy az áldozatot bemutató (fő) pap az Istennek áldoz egy hibátlan fiatal állatot, fiatal borjút, vagy többnyire bárányt. Például, ha az Ószövetség népének ünnepei közül a nagy engesztelési ünnep szertartását közelebbről megtekintjük, akkor szépen nyomon követhetjük mit jelentett az abban végrehajtott áldozati cselekmény. A Nagy Engesztelési ünnep egy olyan bűnbánati ünnep volt, melyen a főpap az áldozati állat fejére tette kezét, a „bűnbak”-ra olvasta rá a nép bűneit. Imádkozott Istenhez mondván, „bár mi megérdemljük a halált számtalan vétünkért kérünk, mégse vesszünk el haragodban, büntesd ezt az állatot helyettünk. Majd ezt követően az áldozati állatot kiűzték a pusztába. A mindennapi szóhasználatban bevett: bűnbak, fekete bárány, fejére olvas, kifejezések az ilyen és ezekhez hasonló vallási gyakorlatból erednek.

Térjünk azonban vissza a páskavacsora szokásához. Az egyiptomi szabadulásra emlékezve ezt az emlék-vacsorát a páskát, mind a mai napig megünneplik Izrael fiai. Ezen az estén bárányt sütnak keserű füvekből készült salátát tálalnak fel. Ezzel emlékeznek a pusztai vándorlás kezdetére és a vándorlás próbatételével teli időszakára. Az úgynevezett széderestén felolvasták Mózes második könyvének ide vonatkozó részeit. Hagyomány szerint ők is kovásztalan kenyeret esznek, mint ahogy őseik is azt vitték magukkal az útra.

Ezen az estén a családfő ivott a borból, majd körbe adta a közös kelyhet, megtörte a kenyeret és szintén megosztotta a falatokat az emlékezőkkel. Így kell tehát elképzelni Jézus tanítványait is, hogy erre az ünnepre készültek, ennek a szokásnak kívántak eleget tenni. Ám valami egészen más történt, aminek jelentőségét az akkor ott együtt lévők egészen biztosan fel sem fogták még. Az eredeti hagyomány átértelmezése már akkor megkezdődött, amikor a vacsorához készülődő tanítványok a szintén szokásos tisztálkodást nem megszokott módon végezték el. A tehetősebb házaknál szolgák, illetve a rabszolgák feladata volt, hogy az érke-

ző vendégeket mielőtt az asztalhoz ültetik, megmossák lábukat. Ezt a feladatot ezen az estén az Úr Jézus maga veszi át. Nem kis megbotránkozást váltott ki mindezzel. A tiltakozásnak, mint tudjuk a vezető apostol, Péter ad legmarkánsabban hangot. Eközben Simon Péterhez ért. Az így szólt hozzá: „Uram, te mosod meg az én lábamat?” Jézus így válaszolt neki: „Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.” Péter így szólt hozzá: „Az én lábamat nem mosod meg soha.” Jézus így válaszolt neki: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.” Jn 13, 6-8 A későbbiekben meg is magyarázza mindezeket. „Értitek, hogy mit tettem veletek? Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. Bizony, bizony, mondom néktek: a szolga nem nagyobb az uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek.” Jn 13, 12-17 Az úrvacsora lelki tartalmának értelmezése során nagyon fontossá fog válni ez a Krisztusból táplálkozó, Krisztusra tekintő szolgálat.

Mindezek után folytatódik a már megkezdett vacsora. Arról nincs tudomásunk, hogy felhangoztak volna Mózes könyvének tanításai a fogságból való szabadulás története. De az egészen világosan megmaradt, amit az Úr Jézus a megtört kenyérről és a szétosztott borról mondott. S mindaz, ahogy ismerjük is és amint most újra hallgatni fogjuk teljesen új irányt adott az Istennel való szövetségnek. A régi szövetséget, új váltotta fel. A régít, mely a fogságból való szabadulással kezdődött, majd a Hóreb hegyén a Tízparancsolatban nyerte el formáját, az új váltotta fel, mely pontosan ezzel az átértelmezett széderesti vacsorával kezdődött, majd folytatódott az Úr szenvedéseinek állomásain, végül a Golgotán kötött meg. Örök időkre Isten és az Új szövetség népe között, az új, a lelki Izraellel mindenki, aki elfogadja a Kereszt titkát. Most hallgassuk a Márk evangélista által lejegyzett változatot, amely az evangéliumok közül legrégebbi és a legegyszerűbb tudósítás.

A kovásztalan kenyerek első napján, amikor a húsvéti bárányt szokták áldozni, így szóltak hozzá tanítványai: „Hol akarod megenni a húsvéti vacsorát, hol készítsük el?” Jézus elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: „Menjetek a városba, és ott szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, és ahova bemegy, mondjátok meg a házigazdának, hogy a Mester ezt üzeni: Hol van a szállásom, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a húsvéti vacsorát? (...)

És amikor ettek, vette a kenyeret, áldást

mondott, és megtörte, odaadta nekik, és ezt mondta: „Vegyétek, ez az én testem.” Azután vette a poharat, hálát adott, odaadta nekik, ittak belőle mindnyájan, és ezt mondta nekik: „Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik. 25 Bizony, mondom néktek, hogy nem iszom többé a szőlőtő terméséből addig a napig, amikor újat iszom az Isten országában.” Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére. Mk 14,13-14; 22-26 2, Szeretném most ezekkel az igékkel lezárni az úrvacsorához kapcsolódó történeti beszámolót, és hasonlóan a keresztségről szóló ige magyarázathoz, most a sokkal fontosabb, tartalmi kérdésekről szólni. Ebben is Luther Márton szentségekről írott szermóját hívjuk segítségül.

Ha emlékezünk még rá a keresztség szentségéről is hármass felosztást követve beszélünk. Volt Jele, Jelentése, és hozzá kapcsolódott a hit, amellyel fogadtuk a szentség ajándékait. Ismételjünk. A jel a víz volt, a jelentése, hogy benne meghalunk a bűnnek, és feltámadunk Krisztussal az új életre. Bár teljessé és tökéletessé a keresztségünk csak a halálunk pillanatában válik. A hit pedig szilárdan ragaszkodik hozzá, hogy a keresztség szentsége nemcsak jelzi a halált és a feltámadást, hanem már elkezdte és véghez is viszi bennünk. (Sermo a keresztségről 12. bek)

Luthert követve látjuk ő ugyanezt a hármass felosztást a keresztségre is alkalmazza. Van jele: külsőleg a kovásztalan kenyér, azaz az ostya, és a bor. A jelentése pedig a közösség. Az összes szentek közössége. A szent szót Luther itt a szó eredeti, még „meg nem romlott” értelmét használja. A Szent nem erkölcsi magatartást jelez, hanem a szó elsődleges értelmét. Szent az, aki, és ami, az Istenhez tartozik. Luther szól még a bevezetőben arról a vágyáról is, hogy mennyire szép volna, ha az egyetemes zsinat ismételten bevezetné az úrvacsorára mindkét jegyének használatát, hiszen az akkori egyház és a mai római katolikus egyház is csupán az Úr testét szolgáltatja ki a hívek számára. Bár Luther Ágostont idézve így szól: „Nem azért, mintha nem volna elegendő egy szín alatt is, hiszen elegendő még a hitben való vágyódás is utána, amint Szent Ágoston is mondja: Miért készülsz rá gyomroddal, és fogaddal? Csak higgy, akkor már élvezed is a szentséget.”

Az úrvacsora latin elnevezése: vagy communió. Ami közösséget jelent. A latin communicare a közösség elfogadását jelenti, amikor az úr asztalához járunk. Ennek az az értelme, hogy Krisztus a szentekkel együtt egy lelki testet alkot. Amit a város népe is egy közösség. Az összes szentek tagjai Krisztus testének, Isten lelki városának. Akit felvettek ebbe a városba, a szentek közösségébe nyerte el a felvételt, Krisztus testébe kapcsolódott bele. Az excommunicare szó pontosan az ebből a közösségből való kivetetést jelenti.

Amikor úrvacsorát veszünk, a kenyérben és borban akkor ennek a közösségnek a tagjaivá

válunk. Abban a bizonyosságban vesszük magunkhoz a szent jegyeket, hogy mi ezekben a jegyekben a szentek közösségévé válunk, Krisztus Országának polgáraivá leszünk. Ahogy Pál írja: „Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk.” 1Kor 10,17 Szép és érthető hasonlatot olvashatunk a továbbiakban: egy város neve, tisztessége, szabadsága, minden hasznát hozó ügye szokása, életmódja, segítsége, támasza, védelme valamennyi polgárra érvényes. Pál apostol korában a Római polgárjog óriási védelmet jelentett. Még a város határain túl is. Az egész birodalomban. Lám nem volt szabad őt bántalmazni, sőt perében mikor elégedetlen volt a bánásmóddal, az ítéllettel, magához a császárhoz is fellebbezhetett.

De egy várost erő veszedelem, baj, katasztrófa, szintén annak a városnak minden polgárára érvényes volt. Háborús időkben a fallal körülvett városban például minden városi céhnek meg volt a maga bástyája, amelyet védelmezni kellett az ellenségtől. Luther azt mondja: „Nyilvánvaló, hogy aki egy polgárt megbánt, az egész várost és annak minden polgárát bántja meg. Gondoljunk itt Mikszáth Kálmán utolsó nagy regényére, a Fekete városra. (Lőcse város minden tagja gyászolja a vadászaton szándékosan lelőtt főbíró.) A tagok együtt szenvednek. (1Kor 12,25)

Az úrvacsora szentségben, melyet az Isten ad a pap által az embernek biztos jelet kapunk róla, hogy Krisztussal és az ő szentjeivel egysülünk és minden dolgunk közös lesz. (6. bek.) ha valaki a hívőt bántja Krisztust bántja és az ő szentjeit. Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja! Zak 2,8

De nemcsak külső ellenség bánthatja a hívőt, ott van a belső ellenségünk, a keresztség után még visszamaradó bűn. A haragra, a gyűlölködésre, gögre, tisztátalanságra való hajlam, amely egész életünk folyamán támad. Itt rászorulunk a közösség segítségére a gyülekezet hordozó szeretetére. S főként Krisztus segítségére, hogy küzdjön értünk és velünk. Éppen ezek ellen a bűnök ellen adja erősítésül Isten ezt a szentséget.

Ahogy egy polgárt a városon kívüli ellenségei megtámadják, rosszul, igazságtalanul bánnak vele kérheti a város tanácsának segítségét. Így kaphat az ember ebben a szentségben segítséget. Így kell ebben a szentségben Istennek mérhetetlen kegyelmét és irgalmasságot kapnunk, hogy minden nyomorúságunkat Krisztusra helyezzük, hogy az ő igazsága helyt álljon értünk. Ennek a szentségnek a használata az, amitől a szívnek vidámmá és erőssé kell lennie. (8. bek.)

„Az után légy azon, hogy te is mindenkinek add át magadat közösségre, és senkitől se különülj el gyűlölettel vagy haraggal, mert a közösségnek, szeretetnek és egységnek ezzel a szentségével nem fér meg a viszálykodás és a szakadárkodás. Mások hibáit és szükségét a szívedre kell venned, mintha azok a tied len-

nének, és mindent latba kell vetned úgy, mint ha ez viszont az övék lenne, amiképpen Krisztus teszi veled a szentségben. Azt jelenti ez, hogy a szeretet által egymásba olvadjunk, sok darabkából egy kenyérré és itallá válunk, saját egyéni formánkat elhagyjuk, és egy közös formát öltünk. Ezért van az, hogy a káromlók, hamisan ítélezők, és más emberek megvetői ebben a szentségben elkerülhetetlenül a halált veszik, amint Szent Pál 1Kor 11-ben (29. vers) írja.” Luther 19. bek.

Nos, mindezekkel talán bőségesen meg is válaszoltuk azt a kérdést: Vajon ki méltó, s méltatlan az úrvacsora vételére. Egy testé olvadni, egymásnak Krisztusává lenni, olyan nemes feladat, mely minden emberi közösségnél mélyebb lehet. Azok, ugyanis, akik együtt tudnak szenvedni a másikkal, azok örökre egy szétválaszthatatlan közösséggé lesznek. Szimpatikusá válnak a szó eredeti értelmében.

Luther szerint, akik nem képesek ugyanazt tenni felebarátaikkal, amit ők maguk Krisztustól várnak, azok megvakulnak és semmit sem tudnak kezdeni ezzel a szentséggel. Említi még a jelenvaló Krisztus túlzó és helytelen tiszteletét, mellyel minden bizonytalansággal kimondatlanul is az oltári szentség imádatára céloz. Pedig Krisztus – mint írja, – „azért adta a testét, hogy a szentség jelentését, a közösséget és a szeretetben való átforgatódását gyakoroljuk, s saját természetes testünket kevesebbre becsüljük, mint lelki testünket, vagyis az ő szentjeinek közösségét.” (19. bek.)

A szentség áldásairól szólva Luther Luther megjegyzi mennyire fontos azon emberek számára, akik a halál és egyéb testi-lelki szenvedés környékez. Hogy ne legyenek egyedül. Olyan kincset adott, melyhez, ha hittel ragaszkodunk, minden veszedelmen átvezet és „Krisztushoz és az ő összes szentekhez von minket.” Mert mint írja: „A halál minden látható dolgot elragad – elszakít az emberektől és a mulandó dolgoktól. Ezért ellentétben a láthatatlan örökkévaló dolgokra van szükségünk, s éppen ezt nyújtja nekünk a szentség és jegy. Ehhez kell tehát hitünkkel hozzátapadnunk, mindaddig, míg érzékelhetően és nyilvánvalóan meg nem kapjuk őket. Ez a szentség tehát olyan gázló, híd, ajtó, hajó, és hordágy, amelyen, és amelyen keresztül ebből a világból az örök életbe megyünk át. Ezért függ minden a hittől: mert aki nem hisz, hasonló az olyan emberhez, aki vízen akar átkelni, de annyira meg van rémülve, hogy nem bízik a hajóban, s ezért ott marad, és sohasem üdvözülhet, mert nem mer felülni és átkelni.” (21. bek)

Összegezve tehát elmondható, hogy az úrvacsora olyan méltatlanul elhanyagolt és eredeti jelentésének teljes mélységében meg nem értett kincse egyházunknak, gyülekezetünknek, és személyesen nekem, mellyel kedvesebbé, vidámbbá, reményteljesebbé lehetnék. Ráadásásképpen hittestvéreimre is más szemmel tekinthetek. Úgy, mint akiket a Krisztusban való részesülés a szentek közösségének tagjaivá tesz.

Amen

A keresztről szóló beszéd 2015. március 19.

„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.” 1Kor. 1,18

Keresztyén Gyülekezet, Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Felolvasott Igénk szellemében szeretném tanulmányozni és körbejárni böjti sorozatunk mostani témáját, a keresztet. Megváltásunk örök és változhatatlan jelét.

Mindez a világ számára, ahogy Pál is megtapasztalta sokszor szolgálata alatt, bolondság és képtelenség. Hiszen milyen magasztos dolog lehet Krisztus kivégzésének eszközén és tényén. Olyan ez, mintha egy későbbi korban egy akasztófát és rajta egy felakasztott embert dicsőítenénk. Mintha egy villamosszékről vagy méreginjekcióról szólna a keresztyén tanítás. Az efféle dolgoktól inkább elfordulunk, nem pedig felhívjuk rájuk a figyelmet, pláne nem az Isten dolgaival kapcsolatos igehirdetésben.

A gonosztevőként, kereszten kivégzett Jézus tehát hit nélkül csak bolondság tárgya. Ha azonban nyitottan és hittel szemléljük mindezt, akkor megérthetjük, hogy nem ostobaságról van szó, hanem Isten erejéről, sőt az üdvösségünk kulcsáról. Nézzük hát meg különböző bibliai igehelyek alapján, hogy mit is jelent számunkra a kereszt

Mindenki vétkezett

Először tekintsünk Róma 3,22-23-ra: „Isten pedig ezt az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által minden hívőnek. Mert nincs különbség: mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének.”

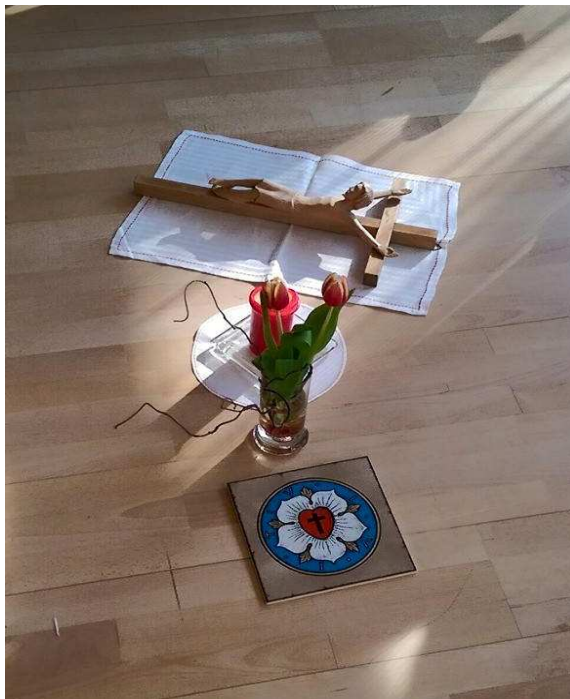
Ez a kereszt első üzenete számunkra, hogy mindenki vétkezett. Egy ilyen üzenetet nem esik jól hallani senkinek sem. Sokkal inkább szeretünk úgy gondolni magunkra, hogy én azért egy jó és becsületes ember vagyok. És könnyedén megnyugodnánk ebben az állapotban, ha a kereszt nem hirdetné makacsul ennek ellenkezőjét: mindenki bűnös.

És mivel ilyen kellemetlen ez az üzenet, épp ezért sokan inkább tartják bolondságnak, inkább fordítanak neki hátat, minthogy hallgatnának rá.

A bűneinkkel szembesülni sosem könnyelmes és zsigerből próbálunk kibúvókat keresni egy ilyen szigorú megállapítással szemben. Van, aki mentegeti magát, hogy ilyen vagyok, esendő ember, ilyen a természetem. Van, aki másokra kezd mutogatni, hogy ő tehet róla, ő a hibás – ahogy teszik ezt a gyerekek

is. Van, aki úgy tekint magára, mint a körülmények áldozatára – és igazán nem is tehet a vétkeiről. Van, aki másokhoz hasonlítja magát, hogy egy gyilkoshoz, vagy rablóhoz képest azért én igen csak jó vagyok.

A legnépszerűbb azonban az a próbálkozás, amikor bűneinket jócselekedetekkel próbáljuk ellensúlyozni. Képzeljük el az életünket, mint egy kétkarú mérleget! Teszünk szégyellni való dolgokat, Istennek nem tetsző, utálatos dolgokat, melyek, mint egy-egy súly lehúzzák az egyik kart és kimozdítanak minket a lelki egyensúlyunkból. Ezért a másik oldalra valami jó tettet igyekszünk pakolni, ami ellensúlyként újra

egyenlőséget hoz a két oldalnak. És ez az ellensúlyozgatás megy sokak számára egész életükben, melynek során csak gyűlnek mindkét oldalon a súlyok, anélkül, hogy bármelyiktől is felszabadulnának. Sokasodik a bűn és nem győzünk elég jól tenni, hogy ellensúlyozzuk azt. És lelkiismeretünk folyamatosan érzi az adósságát.

Drága ár

A kereszt is azt hirdeti, és ez a második jelentősége, hogy egy bizonyos árat kikerülhetetlenül meg kell fizetni a bűnért. Róm. 6,23 ezt írja: „Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” A bűnnek tehát ára van, amit meg kell fizetni.

Ennek igazságát Isten már az Ószövetségben kijelentette, mikor törvénybe

foglalták az állati áldozatok rendszerét. Egy ártatlan életet kellett kioltani a bűnös ember élete helyett, a vétke miatt. Az a rendszer azonban még nem volt tökéletes, hiszen mindig újra és újra be kellett el kellett végezni, hatása nem volt állandó. Továbbá egy állat levágásával sokszor még nem könnyebbült meg az ember a bűntudattól.

Isten azonban elkészítette Krisztusban a tökéletes áldozatot, a tökéletes Bárányt. Ő lett az egyszeri és mindenkor érvényes áldozat értünk, ami beteljesítette a korábbi, ószövetségi rendszert. Az egyetlen ártatlan meghalt a bűnösért, mert a vétkes tartozást ki kell egyenlítenie valakinek. Ebben az értelemben pedig a kereszt oltárrá lett, az értünk bemutatott tökéletes áldozat oltára.

Jézus pedig megfizette a hatalmas árat, és minden bűn terhét felvitte a Golgotára. Egyszer egy amerikai üzletember egy gyülekezetben járt, ahol éppen Passiójátékot adtak elő. Nagyon megragadta őt az előadás és a műsor után bement az öltözőbe, hogy találkozzon a Jézust alakító színésszel. Miközben beszélgettek, meglátta az előadáson használt keresztet, előkapta a fényképezőjét, és kérte a színészt, hogy csináljon róla egy képet, ahogy viszi a keresztet. Oda is lépett, de nagy meglepődésére a súlyos keresztet csak kínlódások árán tudta egy picit megemelni. Azt hittem ez csak valami díszlet és üreges – mondta az üzletember. Ha nem érezném a valódi súlyát, nem tudnám eljátszani a szerepet – válaszolta a színész.

Azt hiszem, Jézus számára is ezért volt olyan nehéz az a kereszt, mert vele együtt az emberek minden bűnét is cipelte a Golgota felé.

Reménység

Ez vezet tovább a kereszt következő üzenetére, amely a reményt jelenti számunkra. Erről szól a jól ismert Ige, Jn. 3,16: „Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

A kereszt tehát a reménységről is szól, melyben Isten kijelentette számunkra, hogy szereti ezt a világot. A bűnnel nem vállal közösséget, de a bűnös embert szereti és meg akarja menteni. Ezért pedig drága árat fizetett, Egyszülött Fiát adta érte. És hogy ez a váltás kire érvényes? Mindenki előtt nyitott a lehető-

ség: mindenkinek, aki hisz öbenne. Csupán ezen múlik, hogy a keresztség rám is érvényes-e vagy sem. Elhiszem, hogy Krisztus keresztségéhez letehetem életemet, letehetem bűneimet és megváltva mehetek onnan tovább? Ha hiszem ezt, és hittet el is fogadom, akkor örök életem van. Ha nem, akkor lehet itt a földön pár jó évem, de végül elveszek.

Szabadság

Innen pedig jól érthető a keresztség következő üzenete, miszerint Krisztus halála árán szabadokká váltunk a bűntől. Ezt olvassuk Róma 6,1-6-ban: „1Mit mondjunk tehát? Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem? 2Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne? 3Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba keresztesztelttünk, az ő halálába keresztesztelttünk? 4A keresztség által ugyanis eltemetttünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. 5Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is. 6Hiszen tudjuk, hogy a mi őemberünk megfeszítetttünk vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.”

Krisztusnak tehát át lehet adni minden bűnünket, az egész életünket és Ő a keresztség által szabaddá tesz minket ezektől. Szabaddá azoktól a bűnöktől, amiktől mi magunk nem tudtunk szabadulni. Szabaddá tehet függőségektől és megkötöttségektől. Szabaddá a krónikus lelkiismeret-furdalástól, és az ebből fakadó fájdalomtól és keserűségtől. Szabaddá lehetünk arra, hogy nemet mondjunk arra, amire korábban nem tudtunk vagy eszünk ágában sem volt. Szabaddá leszünk arra, hogy valamit azért tegyünk, vagy épp azért ne tegyünk, mert az nincs Isten dicsőségére. „Őemberünk megfeszítetttünk vele” – foglalja össze az apostol.

A teológia ezt megigazulásnak nevezi: Krisztus ugyanis igazzá tesz minket Isten színe előtt – olyanokká, mintha sosem vétkeztünk volna.

Élt egyszer egy kis faluban egy asszony, akit mindenki bolondnak tartott. Járált az utcákon és közben hangosan magában beszélt és azt gondolta, hogy ilyenkor Jézussal társalog. Megszólítja ŐT és Jézus válaszol neki. Egyszer egy új lelkész költözött a faluba és hallván az örültnek mondott asszonyról felkereste őt, hátha tud rajta segíteni. Egy

nap meg is találta, amint szokása szerint az utcákat róttá és Jézussal beszélgetett. „Hallom, a megváltóval társalog”-kezdte a lelkész. „Igen, minden nap órákat beszélgetünk – így az asszony. A lelkésznek ekkor egy fura ötlete támadt: „Tenne nekem egy szívességet? Megtudná kérdezni az Úrtól, hogy mi volt a legutóbbi bűnöm, amit megvallottam neki?” „Persze, semmi akadálya” Másnap, amikor ismét találkoztak, a lelkész érdeklődve kérdezte: Sikerült megkérdezni Jézust? Persze – válaszolta az asszony. „Na és mit mondott Jézus, mi volt a legutóbbi bűn, amit megvallottam neki?” Az asszony teljes természetességgel vágta rá a választ: „Az Úr azt mondta, nem emlékszik rá.”

Krisztusban tehát eltöröltetik minden bűn és minden véték, amit őszinte szívvel hozunk elé, amit leteszünk és ott is hagyunk keresztségénél. Így lesz igazzá Zsolt. 103,12: „Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket.”

Új élet

A keresztség tehát szabaddá tesz minket, de Pál tovább is megy ennél, mikor azt mondja Gal. 2,20-ban: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”

A keresztség tehát egyben az új élet kezdetének mérföldköve is. Ez pedig nem csak kis, felületi változást jelent, hanem teljesen új kezdetet. Nem csak egyes dolgok átalakulását, megújulását, hanem teljes átépítést.

Egy lelkipásztor egyszer így fogalmazta meg ezzel az ígérel kapcsolatban a mondanivalóját: „Az isteni természet mindezek helyett, hogy önelégültség, önszeretet, önimádat és a többi, mindezek helyett és helyén virágzott ki Pál életében, és nem ezek mellett. Ezek helyett és helyén. Sok keresztyén itt bukik el, hogy együtt a kettő. Krisztus imádata, és önbecsülés, önigazultság. Krisztus szeretete és öntetszolgálat. Önsajnálát és öndicséret. Nem egymás mellett ezek, hanem ezek helyett Jézus Krisztus az életünkben. Nem én és Jézus, hanem egyedül Jézus.”

A Krisztusnak odaszánt, hívő ember egész élete, szíve átjárható lesz Isten Lelke számára. Nem nekünk kell tehát egyedül küszködni, erőlködni, fogcsikorgatva akarni a szent életet, ha Krisztus él bennünk. Csak hagyni, kérni, akarni, hogy Jézus gondolkodjék, akar-

jon és beszéljen bennünk és általunk.

Nem mi leszünk erősek, kitartóak. Nem mi fogunk küzdeni, hanem a bennünk lakó Krisztus. Ő megígérte, hogy velünk lesz, velünk marad a világ végezetéig minden napon.

Üzenet

Ha pedig már Krisztusban megtaláltuk az értünk is meghalt és feltámadt Megváltót, ha már nem csak életünk részévé, hanem egyedüli alapjává válhattunk Ő, akkor mindez egy komoly feladattal is jár. Krisztus keresztese ugyanis nem csak a kegyelemmel ajándékoz meg, hanem elhív az erről szóló bizonyosságtételre is. Így kezd el hangozni a tanítványok újabb és újabb generációinak ajkán ugyanaz a keresztről szóló beszéd, amit egykor Pál is hirdetett. Számunkra is csak így, mások bátor és hitteles szavai, bizonyosságtételei, igehirdetései alapján jutott, juthat el az evangélium. Lehet ez egy könyv lapjaira nyomtatva, vagy egy „Bibliás” nagyszülő életéből ragyogva, vagy egy lelkész, hívő testvér felénk való szolgálattól kibontakozva.

A lényeg, hogy a keresztség az eddigiek mellett átadandó üzenet is lesz a keresztyén ember számára. Szavakban és életes példákban egyaránt megfogalmazott üzenetté. Pál is ennek átadására kötelezi el magát, amikor Korinthusba ment: „Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közzétenni másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszített-ről.” (1Kor. 2,2).

Kinek adjuk át ezt az üzenetet? Mindenkinek, aki még nem hallott róla vagy hallott róla, de még nem érintette meg annak igazsága. Hol találunk ilyen embereket? Pál apostol szolgálata idején messzi vidékeket járt be, hogy hirdesse a keresztség üzenetét. Akkor mi is induljunk útnak? Akinek erre van külön elhívása, az igen. Viszont a többieknek, a többségnek nem kell feltétlenül kimenünk az utakra és a főterekre. Elég, ha legszűkebb környezetünkben nézünk körül. Családunkban, szomszédságunkban, munkatársak és barátok között. Közülük hányan vannak, akik számára a keresztről szóló beszéd még bolondság? Hányan vannak, akik még nem hisznek az Úr Jézusban?

Hozzájuk küld első sorban Isten az evangélium üzenetével minket, hogy ami most még egyeseknek bolondság, az minél többek számára lehessen az Istennek ereje és az üdvösség forrása.

Ezt a felismerést kívánom a Kedves Olvasónak is!

Nagy Gábor

Új élet 2015. március 26.

Újjászületett. Mondják gyakran az olyan emberekről, akik egy komolyabb közlekedési balesetet túlélnek, vagy éppen egy gyógyíthatatlan súlyos betegségből a csodálatos módon felépülnek. S közöttük nem is olyan ritkán van olyan ember, aki az élet újonnan megkapott ajándékát meg is becsüli. Elhagyja káros szenvedélyeit, rendezi életének visszás dolgait, és teljesen más emberként él. Nemcsak úgy, mint aki újjászületett, hanem úgy is, mint aki új emberként él az Isten által kapott új lehetőséggel.

De nagyon sokan vannak olyanok is, akik a kezdeti megszeppenés után újra ott folytatják, ahol abbahagyták. A velük történt dolgokat nem követi teljes élet újulás. Ilyen esetben csupán a test gyógyul, de a lélek nem. Sajnos nem tudok olyan statisztikákról, ahol az ilyen traumákat követő lelki újjászületéseket mérték volna. De had legyen most is a Szentírás ebben útmutatónk. Lukács evangéliumában van egy különös gyógyítási történet. Amikor Jézus nem egy rászoruló beteg ember imádságát hallgatja meg, hanem tízét is. Ezt a tíz leprás embert valószínűleg ez a nagyon nyomorúságos és gyógyíthatatlan betegség kovácsolta össze. Mindenhova együtt mentek, együtt koldul-

Amikor útban volt Jeruzsálem felé, Samária és Galilea között haladt át. Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, és kiáltozva kérték: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!” Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: „Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak.” És amíg odaértek, megtisztultak. Egyikük

tiszteletétől sokak szerint olyan messze volt. Kedves Testvérek! Nagyon sok olyan történetet látok a Bibliában és egyre többet tapasztalok meg az életben, hogy az Isten közelségét a vele való közösséget egyre inkább azok értékelik, akik távol vannak a hagyományos vallásgyakorlástól.

A napokban már többekkel megosz-

tottam azt a tapasztalatomat, hogy hivatalos rendezvényeinkre sokszor a hivatalosok nem jönnek el, de ha valakit, aki kívülálló volt szeretettel elhívunk, eljön, sőt az itt hallott igék, igehirdetések elkezdnek bennük maradandó változásokat indítani. De a bibliai statisztika azt gondolom ma is igaz lehet a korábban már említett, gyógyulások megmenekülések esetén. Tízen gyógyulnak meg test szerint, de lélekben talán csak egy. Egy olyan, aki felismeri, hogy nem az ügyes orvos, a szerencsés véletlen, hanem egyedül az Isten kegyelme volt az, aminek megmenekülését köszönheti. Mert végső soron az ügyes orvos kezét a szerencsés körülmények alakulását is az Isten gondviselése vezérli. Akár elfogadom ezt akár nem. Látszólag mindenki meggyógyult ugyan, ám a többi kilenc esetében gond csupán az, hogy az életük csak ideig-óráig hosszab-

pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. Arcra borult Jézus lábánál, és halát adott neki. Ez pedig samáriai volt. Jézus ekkor így szólt: „Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?” És ezt mondta az Úr: „Kelj fel, menj el, hited megtartott téged.” (11-18. v.) A tíz közül csak egy. Éppen az, aki idegen. Aki Istennek a nagyra becsült

pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. Arcra borult Jézus lábánál, és halát adott neki. Ez pedig samáriai volt. Jézus ekkor így szólt: „Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?” És ezt mondta az Úr: „Kelj fel, menj el, hited megtartott téged.” (11-18. v.) A tíz közül csak egy. Éppen az, aki idegen. Aki Istennek a nagyra becsült

bodott meg. Mert nem történt meg a teljes életújulás. A testnek, a léleknek és a szellemnek, a gondolkodásmódnak a megújulása nem ment végbe. S e nélkül az újjászületés nélkül nincs üdvösség. Ez az újjászületés nem más, mint a megtérés, görögül (μετάνοια). A metanoja nagyon gazdag tartalmat hordozó kifejezés. A szövegkörnyezettől függően más és más jelentéssel bír. Úgy mint jelentéssel vagy gondolati fordulat, korrekció, helyesbítés, véleményváltoztatás, meg-

változás, megtérés, konverzió, életátgondolás, a gondolkodás megváltozása, a gondolkodás-mód átalakítása, átfordulás, átalakulás. Amikor az Újszövetséget olvassuk, akkor szinte mindegyik bibliai történetben azt látjuk, hogy ez a lelki újjászületés, a megtérés, a Jézussal való találkozás következtében megy végbe. Így történt ez a damaszkuszi úton, ahol a vallásos gyűlölettől átítatott Saul találkozik a Feltámadott Jézussal. A szeretet és a könyörület Istenével. S az, aki addig azt gondolta mindent tud, mindent lát, hirtelen vakká lett, hogy később újra lásson és Krisztus igazi ismeretével éljen a szívében. Így történt a 10. leprás esetében is, aki leborult Jézus lábai előtt és hangosan dicsőítette őt. Ez az újjászületés, erre az új látásra való eljutás is Isten ajándéka. A kérdés csak az, volt-e már nekem is hasonló Istentapasztalásom?

Azért jó, hogy egy kicsit bővebben értelmezhetjük a megtérés fogalmát, mert engem korábban nagyon bosszantott az, amikor kegyes hívő testvéreink feltették számomra a kérdést mikor tértél meg? Mindig zavarban voltam. Életemben ugyanis az én megtérésem egy lassú átalakulási folyamat volt, amely magával hozta a gondolkodás megváltozását, az életmódom átalakulását és szerintem ez a folyamat nem is szakadt meg, hanem folyamatosan növekszik. S ennek a gondolkodási érési folyamat része volt az is, amikor Jézus Krisztust életem Ura-ként és életem személyes Megváltójaként tudtam szemlélni. Ha úgy tetszik, ennek az időpontja ennek a pillanata is megvan, de soha nem gondoltam úgy, hogy mindenkin számon lehetne kérni ennek a pillanatnak a pontos ismeretét. Mert a megtérést Úr mindenkinek másként, és másként adja. De az azonban bizonyos, hogy ha nem volna meg az élő és feltámadott Jézusba vetett hitem, akkor e nélkül a hit nélkül nem beszélhetünk új életről, az új életben való járásról. Akkor még nem kezdődik el a megszentelődés folyamata sem. Ám egy-máson számon kérni ezt az új hitet azért is bajos, mert ezzel a hittal nem az ember rendelkezik. Magyarán nem rajtunk múlik ez a hit. Ezt a hitet ajándékba kapjuk Istentől. Így tanít erről János evangélista:

„Semmit sem szerezhet az ember, ha nem a mennyből adatott meg neki. (Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” (27.v.) Jn 3,36 Mindezek ugye akkor hangoznak el, amikor Keresztelő János tanítványai megkérdé-

zik mesterüket, vajon miért kereszstel Jézus is, és miért megy mindenki hozzá? A kérdésre kijózanítóan hat Keresztelő János válasza. Örök időkre az alázatra tanítva az önmagukat mindenkinél nagyobbra becsülő hívőket. Bizony neki, a Krisztusnak növekednie kell, nekem pedig kisebbé kell lennem. Bizony így kell ennek lennie nem csak a biblia lapjain, ahol azt látjuk, hogy a keresztrónusáról végül az atya jobbjára ül. Hanem növekednie kell a mi szíveinkben is. Mert e nélkül a növekedés nélkül nem lesz új életünk. Különösen is most virágvasárnap előtt gondoljunk arra, hogy az Úr Jézus szeretne bevonulni életünk központját jelenő szíveinkbe is. Hogy ott elfoglalja méltó helyét. Mert amíg nem Ő uralkodik a szívünk trónján, akkor ott valaki más foglal helyet. Had' idézzem föl itt reformátorunk tanítását is a keresztyénné válás mikéntjéről: „Aki keresztyénné kezd válni, annak figyelmesé kell lennie, hogy még nem keresztyén, hanem csupán megkísérel keresztyénné lenni. Mert keresztyénné a levésben válik, nem a létben.”

Új élet. Sokan azt gondolják, az új élet csak a halálunk után kezdődik el. Rossz hírem van azok számára, akik így gondolják. Az új élet akkor kezdődik el egy ember életében, ha meghallja Isten igéjét, ez az ige gyökeret ver a szívében és már itt a földön szárba szökken és termésre fordul. Az új élet akkor kezdődik el egy ember életében, amikor a Szentlélek Isten odacsepegteti szívébe Krisztus szeretetét. Nem véletlenül szerepel a konfirmációi Káté Jézusról szóló fejezetében az új élet fogalma. Mert új életem, megtérésem az élő Jézus Krisztus elfogadásával kezdődik. Így tanultuk egykor: Mi az új élet? Az új élet az, hogy már itt a földön Isten dicsőségére élhetünk, mint az ő szeretett gyermekei és egymásnak szerető testvérei, Isten dicsőségére és embertársaink javára. De ez nem megy Krisztus nélkül.

Az új életre való eljutás azért elengedhetetlen, mert e nélkül senki sem érheti el Isten ígéreteinek teljességét. Magyarán akinek nincs új élete, nincs üdvössége sem. Nem elegendő Isten ajándékainak egyikéből másikából részesedni. Ha ez az egy hiányzik, minden ígéret odalesz. Nem elég az Isten előtti őszinte és töredelmes bűnbánat, ha azt nem követi életújulás, nem elég Isten kegyelmét elfogadni azt élni és gyakorolni is kell, egy új életben. Nem elég megkeresztelkedni, az úrvacsorából olykor-olykor részesedni, ha ezt nem követi az új életben való járás, magyarán a Krisztus szerete-

téhez való odafordulás, akkor minden, de minden vallásos igyekezet hiábavaló volt. Márk evangéliumának végén, Jézus számon kéri a tanítványok hitetlenségét. Hogy nem hittek azoknak, aki látták őt, miután feltámadt. Mk16,14, c Ez a hit évszázadokon keresztül így hagyományozódik át. Akik látták az Urat és hitre jutottak elmondják örömeiket azoknak, akik még ennek az örömnak a híján vannak. Akik ebből a híradásból, ettől az evangéliumtól hitre jutnak, elmondják ismét másoknak, és ha hisznek, ezt az örömet tovább adják. Az az öröm, az új élet öröme így érkezettel hozzátok is, hogy akik újjászületettek Isten szentlelkétől tovább adjátok ezt az örömhírt. Ezt a hitet e hitnek ajándékait ígéri nekünk Az Úr és ezt a hitet is kéri számon tőlünk. Így mondja: Aki hisz és megkeresztelkedik üdvözülni, aki nem hisz, elkárhozik. Mk 16,16 „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” Jn 3,3 „Aki hisz öbenne az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten fiának nevében.” (19. v.)

- Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondja, annak belsejéből élő víznek folyamai ömlenek. Jn 7,38

Az új életnek ismertető jegyeit még tovább folytatja Márk evangélista: Azokat, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek a kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegek teszik rá kezüket, és azok meggyógyulnak.” (Mk16,17-18) Most nem bíztatok senkit arra, hogy otthon, így ezek alapján tegye próbára hitét. Van ezeknél sokkal kevésbé veszélyes próbatétel. A mindennapi emberi kapcsolatainkban például, amikor könnyen kiderülhet, új életben járok-e?

Az efenezusi levélben nagyon határozott útmutatást kapunk: „Vessétek le a régi élet szerint való óembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újulatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten teremtménye szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.” Ef 4,22-...32 5,15

Ilyen tehát az új élet.

Már most elkezdődött. Krisztussal együtt. S naponként megújul rajtunk Isten újjáteremtő akarata által. Az új teremtmény, új öröm. Új lehetőség mindenkinek. Nem néhány évre még, hanem örökké.

Amen

Súri hírek

Az év első felét az egyházban végig kísérik a jeles napok és az ünnepek - így élhettük át vízkereszt, a böjti időszak, nagyhét és húsvét ünnepi napjait is. Május végén pedig Pünkösöd alkalmával hálaadással lehetünk a Szentlélek ma is érkező ajándékáért. Egy ilyen mozgalmas időszak után jó egy kicsit megállni, és visszatekinteni, hogy vajon mivel is gazdagodtunk ezek által az ünnepek által. Vajon kihasználtuk-e megfelelő módon az alkalmakat és szántunk-e időt a csendre, az Istennel való találkozásra és a megállásra? Hiszem azt, hogy sokak számára bőven jutott lelki táplálék ezekben a hónapokban, és Istentől kapott erővel, békességgel néznek a küszöbön álló nyári időszak felé. Vannak azonban talán olyanok is többen, akik elszalasztották ezeket az alkalmakat. Sokan talán túl elfoglaltak vagy túl fáradtak voltak az ünnepekhez, a vasárnapok megszenteléséhez. De mivé lesz életünk ezek nélkül? Állandó, dolgozó hétköznapi szürke sokaságává, melyek futószalagon sorjáznak elénk. És mivé leszünk a Megváltó Urunkkal való találkozás nélkül? Azzá, amivé a példázatbeli tékozló fiú vált, mikor elhagyta az atyai házat, és maga lábára állt: egy ideig jól mentek a dolgai, de végül magára maradt, elárvult, megfásult és belátta, hogy minden erőfeszítése hiábavaló lett. A történet azonban mégsem torkollott tragédiába, a fiú nem maradt meg ezen a mélyponton, hanem haza indult, vissza a Mennyei Atyához, aki otthon tárt karokkal várta.

Így vár minket is haza Istenünk, a Vele való közösségbe. Ennek pedig egyik színtere lehet a gyülekezet, ahol elkülönítem az időmet és a figyelmemet, hogy az Élet Urával találkozzak - szól hozzám Igéjében én pedig válaszolhatok neki imádságban. Ezt pedig nem csak egyedül teszem, hanem Isten népének közösségében.

Mindezek fényében szeretnék mindenkit szeretettel bátorítani, hogy a templom ajtóit, mint Mennyei Atyánk házában kapuja mindig nyitva áll előttünk. Akkor is, ha még sosem léptünk be a küszöbén, vagy ha már régóta elmaradtunk onnan.

A hagyományos vasárnapi istentiszteletek mellett azonban számos egyéb, ifjúsági és közösségi programot is szervezünk, melyekkel a gyülekezet és a község minél több tagját szeretnénk megszólítani.

Programok melyekről hálaadással számolhatunk be:

- Február 21-én Csetényben tartottak keresztyén ifjúsági napot a környező települések gyülekezeti ifjúságának részvételével. Sűrűn több felsős hittanossal vettünk részt ezen a tartalmas és örömteli programon.
- Március első hetében Böjti igehirdetési sorozatot szerveztünk, ahol: Széll Éva, szákszendi lelkész szolgálatával lehetünk együtt négy egymást követő alkalommal.

- Április 11-én a gyermekek lepték el a gyülekezeti házat, amikor is rendhagyó hittanórára invitáltuk őket. Aznap Dávid és Góliát történetével ismerkedtünk meg, melyhez kapcsolódott ének, kézművesség és játékok is.
- Május 14-én, mennybemenetel napján reggeli áhítatot tartottunk templomunkban, ahol az idős testvérek mellett, közel 20 hittanossal lehetünk együtt. Ezen a fiatalos alkalmon az orgona mellett gitár szóval is dicsérhettünk Krisztust.
- Ebben a félévben a Bibliaórák résztvevőkkel az igetanulmányozás mellett folyamatosan tanulunk új, énekkari énekeket is, melyekkel jeles alkalmakon az istentiszteleti dicsőítést gazdagítjuk. Őket a pünkösdvasárnapi istentiszteleten hallhatjuk legközelebb.
- Idén is folytatódott a Házaskör havonkénti alkalmainak sora, melyeken a kapcsolatépítés és kapcsolatápolás örömeiről és nehézségeiről hallhattunk és beszélgethettünk. A következő alkalom június közepén várható.

Programok, melyekre reménységgel tekintünk előre:

- Május 30-án, szombati napon a település és környező gyülekezetek fiataljait hívjuk egy kellemes túrára. A reggeli Bakonycsernyei találkozó után Tésről indul majd a túra, mely érinti majd Jásdót és a Római-fürdőt is.
- A nyár elején tervezünk egy gyülekezeti pikniket-családi napot, ahol kötetlen módon, szabadidős programok mellett tudunk együtt lenni, pihenni, beszélgetni és átélni Urunk közelségét.
- Július közepén kerül megrendezésre a Tálerum tábor, napközis táborunk a Gyülekezeti Házban a hittanosok és minden érdeklődő gyermek részére, igei, sportos, zenés, kirándulós programokkal.
- Július 26-tól augusztus 1-ig a 14 év feletti, középiskolás és fiatal felnőtt generációt hívjuk Csákvárra, ahol egyházmegyei ifjúsági tábor szervezünk.

A pontos időpontokról és részletekről további tudnivalókat személyesen a Lelkészi Hivatalban, a vasárnapi istentiszteleteken, vagy online, a Facebookon, a "Súri Evangelikus Egyházközség" csoportban találhatunk.

Zárásul a cikk írásának napján kijelölt útmutatói ígét hadd idézzem **"Így szól az Úr: Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, így félnének engem, és megtartanák minden parancsomat; akkor örökké jó dolguk lenne nekik és fiaiknak."** (5Móz 5,29)

Passaui továbbképzés a bakonycsernyei óvónőknek

A Bajor-Magyar evangélikus partnerség keretében több gyülekezetnek és intézménynek van jól működő testvérkapcsolata. Evangelikus Óvodánk és az Ausburgi Columbus Bölcsőde és Óvoda között több éve fennáll az a munkakapcsolat, mely tapasztalatcsere és szemináriumok szervezéséből áll. Ez évben Passau adott otthont a IV. Valláspedagógiai Szemináriumnak, mely a 2017-es reformációi emlékére való készülődés jegyében telt el.

A város fölé magasodó dombon található római katolikus Spekturm templom és Képző Központ adott otthont konferenciáknak. Témánk a reformáció néhány alapigazságnak megismerése és valláspedagógiai feldolgozása volt. Ezek közül két témát vizsgáltunk meg alaposabban. A Keresztyén ember szabadságáról írt értekezést és a reformátori alapelvek közül az „Egyedül a Szentírás” (sola scriptura) elvet.

Az elmélet mellett, természetesen helyet kapott a gyakorlat is. A

Lutherrózsa színeinek, szimbólumainak alapos megismerése után, kidolgoztunk a jelkép kicsikkel való megismertetésének több lehetőségét is. Valamint mindkét óvoda részéről bemutattak egy-egy bibliai történetet (a jó pásztor és az elveszett juh) óvodai csoportban történő feldolgozását. A bemutató után tapasztalatcsere és a szakmai kérdések következtek. A sok munka után az utolsó délután megtekintettük a nagy árvizek után szépen helyreállított várost, felkeresve benne a magyar vonatkozású emlékhelyeket, például Gizella királyné sírhelyét rejtő templomot. Az esték és a reggelek a lelki elcsendesedésnek és a baráti beszélgetéseknek egyaránt helyt adtak. Ezek közül kiemelkedők a magyar gyártásban készülő Luther-rajzfilm egy epizódjának megtekintése valamint az a Bajor kulturális est, melyen a bajor népdalok mellett finom fogások is tányérunkba kerültek.

Jó pásztor, jó nyája avagy mennyi ember fér el egy templomkertben?

Bakonycsernye – Mennyi ember fér el egy templomkertben? Természetesen ez függ a templom kert nagyságától, illetve attól is, miért érdemes odamenni. 2015. április 25-én a bakonycsernyei evangélikus templomkertben nagyon sokan voltak. A pásztor és nyája mottóval megrendezésre került termelői vásáron. Mi is volt itt pontosan? Termelői vásár, falu nap, vagy ügyesen megszervezett missziói rendezvény volt az egész? Az alábbi kis színesek talán megadják erre a választ.

Reggel hét órától vásárosokkal népesedett be a gyönyörű fekvésű bakonyi domboldal. Köztük helyi őstermelők éppen úgy voltak, mint távolról érkezők. Ami közös volt bennük, a garantáltan magyar alapanyag és hozzáadott munka, a jó minőség és döbbenet: az olcsó ár-érték arány. Ez vonatkozott, a kézműves- és a kisipari termékekre egyaránt. Mint mondták „nem nyerészkedni akarunk, csak megélni.”

A templom nemcsak méltóságával uralta a tér közepét, de lelki programok otthonául is szolgált. A nyitó istentisztelet igehirdetője, Szarka István lelkész Széchenyit idézve, megvallotta reményét, Magyarország nem volt, hanem lesz. Ám ez a jövő csak az irgalom Istenéhez való visszatérésben teljeshet ki.

„Dr. Magyar Gábor volt a délutáni fórumbeszélgetés egyik felszólalója. Tahitótfalu háziorvosa részt vesz a hagyományos magyar fajták génmegőrzési programjában, valamint gazdálkodik is. A doktor a globális világ gazdasági dominanciáját, egy rákos megbetegedéshez hasonlította. „A sejtnek rossz gondolata támad és azt gondolja magában, hogy növekedni jó. Minden áron, még környezetének kárára is. E sejtek nem veszik észre a bajt, még az utolsó előtti pillanatban is növekedni akarnak, mikorra már a gazda szervezetet régen elpusztították. Növekednek, bár nem tudják, létük pillanatai régen megszámoltattak.”

Talán ilyen önpusztítóvá vált az Isten nélküli emberiség, amely kivonta magát Isten törvényei alól és már nem az Isten vezetésére hagyatkozva éli mindennapjait? Mivel a régi teremtés, ez a jónak gondolt, jónak és szépnek indított világ így, az ember rossz gondolata,

ta, - ne féljünk a szótól – bűne miatt megromlott, beavatkozásra szorult. Erről az isteni beavatkozásról dr. Hafenscher Károly nagyon megkapóan szólt. Beszélt a káros szerepcseréről, lám itt is erről van szó: az ember mindenhatónak és sebezhetetlennek képzei magát. Ám, létezik egyfajta szent szerepcsere is. Amikor nem tévedésből, gögből, hanem előre, jól kigondolva Isten hajt végre szent szerepcserét. Ez a szent szerepcsere Isten földre szállásával vette kezdetét, amikor Isten emberré lett Jézusban. A Teremtő felvette a teremtmény formáját, majd áldozattá, szenvedővé változott. A Jó pásztor áldozati bárányá lett értünk, ahogy az ősi liturgikus szöveg mondja, „hogy az ő szegénysége árán meggazdagodjunk.” Jézus Krisztusnak, Isten Fiának eljövetele, Istennek ez a szent szerepcsere adja meg beteg, bűnös világunk terápiáját.”

A templomudvaron a zirci fúvósok koncertje, a sárbogárdi evangélikus fafaragók játszóháza, kisállat simogató és vásár várta az ide térröket. Az igazán ízletes báránypörkölt alapanyagát helyi tenyésztő biztosította.

A délutáni fórumbeszélgetést megtisztelte a Fejér-megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központjának vezetője is. A fórum eredményességét jelzi, hogy ősszel a juhászok, valamint az alapanyag feldolgozására vállalkozók a további konkrét lépésekről folytatják beszélgetésüket. Záró képként engedjenek meg egy szubjektív összszegzést a napról.

Dr. Bácskai Károly előadásának egyetlen mondatát kiragadva: „Ha nem leszünk egymás pásztoraink, nem maradunk meg.” A villanypásztorok korában az isteni és emberi törődést, gondoskodást a gépek, a gépies megoldások veszik át. Emberi életet mentő, civilizációkat megújító szerepe van annak, hogy a Jó Pásztor nyájában „a főkolompók éppen úgy, mint a gyenge kis báránykák” egy Istentől jövő szent szerepcsere révén újra egymásnak pásztoraink legyenek.

ALKALMAINK

Istentisztelet:

Minden vasárnap Súron 9.00, Bakonycsernyén 10.30. Nagyvelegen 11.00. Minden hónap első vasárnapján, úrvacsora Bakonycsernyén, Súron. Nagyvelegen minden hónap utolsó vasárnapján.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00

Bibliaórák:

Bakonycsernye: kedden a Béke-telepen 17.00

Énekkari próbák:

Örömhír kórus: csütörtök 18.00

Férfikör:

Minden hónap harmadik vasárnapján 15.00

„Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.” Mt 9,12

A Fejér-Komáromi Evangélikus Egyházmegye misszió-családi napja

2015. 05. 25-én Pusztavámon a művelődési házban

Szeretettel várjuk Önt és Családját felekezettől függetlenül pünkösd hétfőn Pusztavámra, az egyházmegyei missziói napra.

Programok:

9.30-10.00	Érkezés
10.00-11.10	Reggeli áhítat és közös éneklés, dicsőítés a Large Room zenekarral
11.15-12.15	Dr. Kádár Annamária előadása a mesepszichológiáról
12.15-13.15	Ebéd
13.15-14.25	Dr. Koch Béla háziorvos, evangélikus presbiter előadása "Hit és egészség" címmel
14.25-14.40	Bemutatózik a Bibliai Házasság gondozó Szolgálat
15.00	Úrvacsorás istentisztelet
	Isten ígését Ittész János ny. püspök hirdeti
	Zenével szolgál a Large Room zenekar

A gyermekeket napközben arcfestés, ugrálóvár, rajzverseny, sport és kézműves programok, vetélkedők várják.

Cím: 8066 Pusztavám, Petőfi S. utca 1. Tel: 06-20-8245374

Gyülekezetünk elnökségének felhívása

Műemlék orgonánkon nagyobb felújítás 1977-ben végeztek utoljára. A nagyon értékes hangszert felújítása, restaurálása elkerülhetetlenné vált. A felújítást két ütemben kívánjuk megvalósítani. 2015-ben az orgona fúvó szerkezetét, 2016-2017-ben a teljes orgona restaurálását tűztük ki célul. Tervezzük az első világháborúban elreklvirált ón sípok visszatételét és a hangszer eredeti állapotának visszaállítását. Tisztelettel kérjük a gyülekezetet, hogy adományokkal járuljanak hozzá e fokozottan védett értékünk rekonstrukciójához.

ANYAKÖNYVI HÍREK

A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLT Bakonycsernyén:

- Hargas Dávid, Hargas Zsolt és Link Melinda
- Kiss Boglárka Csenge, Kiss Géza és Nemes Andrea
- Csepregi Éva, (Jáki Márta, Kéki József) nevelőszülők: Szurek Károly és Szurekné Hadnagy Éva
- Bödő Zsófia Alíz, Bödő István és Abonyi Szilvia gyermeke.

A FELTÁMADÁS REMÉNYSÉGÉBEN KÍSÉRTÜK UTOLSÓ FÖLDI ÚTJÁRA

Bakonycsernyén:

† Kadlecik István 88

Nagyvelegen

† Bóza Lászlóné 76

† Papp Sándorné 82

Súron

† László Máté 75

† Csapó Erzsébet testvérünket 59 éves korában

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradósaikból, és cselekedeteik követik őket

Gyülekezeti programterv Bakonycsernye

Május 24. 10.30 pünkösd istentisztelet

Május 25. 10.30 pünkösdhétfői istentisztelet Bakonycsernyén Egyházmegyei Családi Nap Pusztavámon „Egész-S-Ég” címmel

Május 30. Ifi túra a Bakonyban

Június 6. családi nap

Június 15-20 Hittantábor Nagyvelegen

Június 28-án vasárnap délután az Örömhír kórus felépése Mórton

Szeptember 19. Evangélikus Presbiterok Országos Találkozója

Szeptember 26. Egyházkerületi artikulációs nap Nemescsóban

Szeptember 27. 10.30 A Finn Haapavesi Gyülekezetének kórusa szolgál istentiszteletünkön

BÉRELJEN KISBUSZT

Ajánljuk rendezvényekhez, kirándulásokhoz. Bérleti díj, kilométer korlátozás nélkül egy napra 10 000 Ft, második és harmadik nap között 9 000 Ft/nap, három nap felett 8 000 Ft/nap. A jármű kilenc személyes, nagy csomagterellel rendelkezik és „B” kategóriás jogosítvánnyal vezethető. További felvilágosítás: 06/20/9815923

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség kiadványa

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel/Fax: 22-592-000

Mobil: 06-20-9815923; 06-20-770 3008

Email: istvan.szarka@lutheran.hu

Felelős kiadó: Szarka István esperes

Számtógépes szerkesztés: Csernyén Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://bakonycsernye.lutheran.hu>